

ρεμαλι 1

κυρια θεματα :

ο πολυτεχνειο 16.11.80

ο δυο κειμενα του Α.Μ.Ο.Θ

ο θεσσαλονικη 78 - 80

ο Ρ.Ε.Μ. : μια συζητηση

ΤΕΥΧΟΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ

Ένα πρώτο σημείωμα

Είναι παράδοξο νά ξεκινᾷ κάποιος τήν παρουσίαση τοῦ δοκιμαστικοῦ τεύχους ἐνός ἐντύπου, ὅχι ἀπό τίς προθέσεις του, ἀλλά ἀπό τίς ἀδυναμίες του. Στήν περίπτωσή μας ὅμως αὐτό εἶναι ἐπιβεβλημένο. Γιατί συμβαίνει, ἄλλες νά εἶναι προθέσεις μας καί ἄλλη εἰκόνα νά δημιουργεῖ γι' αὐτές τό ἔντυπο.

Τά πάρα πολύ περιορισμένα οἰκονομικά μας, ἡ ἀδυναμία μας νά ἀποκτήσουμε ἢ νά χρησιμοποιήσουμε τό ὕλικό πού συγκεντρώσαμε ἢ ἐντοπίσαμε, σέ συνδυασμό μέ τίς δικές μας πολιτικές ἐλλείψεις, κατάληξαν σ' αὐτό τό ἀποτεῖλεσμα: Ένα ἔντυπο δύο δεκαεξασέλιδων πού ἀκολουθεῖ τή διάταξη καί τή θεματολογία ἐνός κλασσικοῦ ἀριστεροῦ ἔντυπου. Καί ἐνῶ τά κείμενα πού δημοσιεύονται, ἀποδίδουν ἱκανοποιητικά τή πολιτική διάσταση τοῦ ἔντυπου, ἡ σοφιστικὴ διάσταση - διάθεσή μας ἀπουσιάζει πανηγυρικά. Αὐτή ἡ διάσταση, γιά μᾶς ἔχει ὀργανικό καί ἔχει διακοσμητικό χαρακτήρα. Πέρα ἀπό τίς λέξεις καί ἔξω ἀπό τίς λέξεις, μένει ἓνα μεγάλο κομμάτι τῆς ἀνθρώπινης ἐπικοινωνίας. Σ' ἓνα ἔντυπο αὐτό τό κομμάτι μπορεῖ νά τό καλύψει (σέ μικρό πάντα βαθμό) ἡ εὐαισθησία τῶν γραμμῶν σέ ἓνα σχέδιο, ἡ ἀλήθεια πού κρύβει μιά φωτογραφία, ἓνα ποίημα, ἓνα ποιητικό κείμενο κλπ.

Ὁ θεμελιώδης μας στόχος παραμένει ἓνας: Ἡ συνολικὴ κριτικὴ τῆς ταξικῆς κοινωνίας. Πράγμα πού σημαίνει πῶς τίποτα δέν βρίσκειται ἔξω ἀπό τό στόχαστρό μας. Πράγμα πού σημαίνει, πῶς τό ἔντυπο θά ἔχει λειτουργικότητα μόνον ὅταν συντάσσεται ἀπὸ αὐτοὺς πού συμμετέχουν ἔμπραχτα στήν κριτικὴ τῆς κοινωνίας.

Ἡ συνταχτικὴ ομάδα πού υπογράφει τό κείμενο, θέλει νά μὴν εἶναι ἡ συντάκτρια — καθοδηγήτρια τοῦ ἔντυπου, ἀλλὰ ἀπλᾶ νά ἔχει ἓνα συντονιστικό χαρακτήρα καθὼς καί νά παρεμβαίνει μέ πολιτικά κείμενά της ἐκεῖ ὅπου κρίνεται ἀναγκαῖο.

ἡ συνταχτικὴ ομάδα

16 - 11 - 80

Τό αίμα κυλάει ξανά στους δρόμους τῆς Ἀθήνας

ΣΚΗΝΗ Α': ΟΙ ΕΚΠΟΡΝΕΥΤΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Τά ἀλαφιασμένα θύματα μιᾶς γιγάντιας ἐπιχείρησης Ἀστυνομικῆς θηριωδίας, πού εἶδαν, τό βράδυ τῆς Κυριακῆς 16.11.80, γά γράφεται μέ νεκρούς, σφαῖρες καί ἀνοιγμένα κεφάλια, τό νόημα τῶν λέξεων «Νόμος» καί «Τάξη», «πληροφορήθηκαν» τήν ἄλλη μέρα, πώς πλανήθηκαν οἰκτρά, καί πώς ὅλα ὅσα εἶχαν ἀντιληφθεῖ ἦταν μιᾶ «τραγική κῆρυκα». Τό «ὄρθό», τό «ἀληθές» εἶναι ἓνα, πώς δηλ. ὑπῆρξε «ἀμαύρωση» τοῦ γιορτασμοῦ καί τοῦ νοήματος τοῦ Πολυτεχνεῖου (κοινή ἀποψη Συμπολίτευσης - Ἀντιπολίτευσης) ὡς καὶ «δεδήλωση» τῶν θεσφάτων τῆς Ἰδιοκτησίας καί τῆς Δημοκρατίας Εὐνομίας. Ὅπως ἦταν λοιπόν πολύ φυσικό, οἱ ἄγγελοι - προστάτες τοῦ Κράτους, τά Μ.Α.Τ., ἀπώθησαν τά «ἐγκληματικά στοιχεῖα», «σώζοντας ζωές πολιτῶν» (δήλωση Ὑπουργοῦ Δαδάνη, 17.11.80) καί ἐπιβάλλοντας τήν δημοκρατική τάξη. Μιά συγχροδία (ἢ καλύτερα ἓνας καταιγισμός) κεντρικῶν τίτλων στίς ἐφημερίδες τῆς Δευτέρας καί τῆς Τρίτης ὅ ὅ ὅ ὅ ὅ ὅ καί ἐ π έ ς ὅ ὅ ὅ ὅ ὅ ὅ αὐτά τά συμπεράσματα στήν Κοινή Γνώμη. Καί ἰδοὺ τί ἔγραψαν:

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ 17.11.80: «Ὁδομαχίες, φωτιές, λεηλασίες. ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΙ ΜΕ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ. Ἀνδρέας: Ὑποπτα στοιχεῖα προκάλεσαν τά ἔκτροπα».

ΒΡΑΔΥΝΗ 17.11.80: «Ἐδρασαν χθές οἱ ἐξτρεμιστές τῆς Ἀριστερᾶς - ΕΒΑΨΑΝ ΜΕ ΑΙΜΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ».

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ 17.11.80: «Ὁργίασαν οἱ ἐξτρεμιστές. ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ΜΙΑ ΕΙΚΟΣΑΧΡΟΝΗ ΚΟΠΕΛΑ ΣΤΗΝ ΑΓΡΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΩΝ. 2—3.000 Ἀναρχικοί ἐξαπέλυσαν κύμα βίας στήν πορεία».

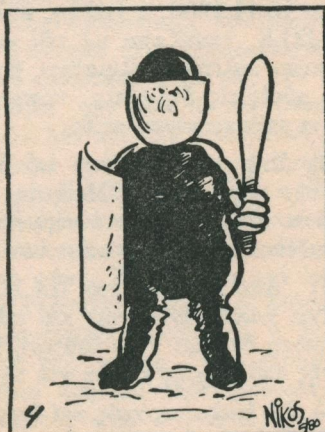
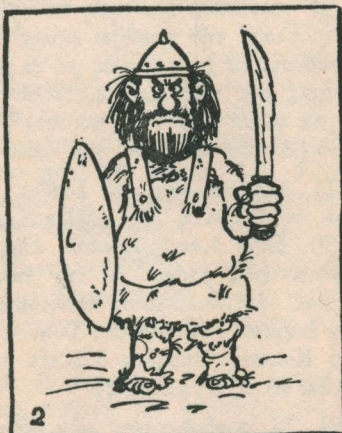
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 18.11.80: « ΜΕ ΠΡΟΜΕΛΕΤΗΜΕΝΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΗΣΑΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΟΙ ΕΕΤΡΕΜΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ».

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 18.11.80: «ΟΔΗΓΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΟΙ ΥΠΟΝΟΜΕΥΤΕΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΘΕΣΜΩΝ».

ΝΕΑ 17.11.80: «ΔΥΟ ΝΕΚΡΟΙ — 5 ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ — 200

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΚΑΝ - Α. Παπανδρέου: «Προβοκάτορες ἀμαύρωσαν τήν εἰρηνική πορεία».

Ἡ ἀναστροφή τῶν κοινωνικῶν γεγονότων δέν εἶναι λειτουργία ἀγνωστή στόν καπιταλισμό. Ἀντίθετα, ἀποτελεῖ ἕνα θεμελιώδες τοῦ χαντακτριστικοῦ. Αὐτό ὅμως τό ὄργιο, αὐτός ὁ παροξυσμός τῆς ἀναστρα-

φῆς, ὅπου ὅλες οἱ ἐπουσιώδεις λεπτομέρειες ὑψώθηκαν σέ θεμελιώδη πολιτική αἰτιολογία, ὅπου ὅλες οἱ ἀπίθανες ἐκδοχές τῶν γεγονότων καλύφθηκαν κάτω ἀπό μιὰ ἀχαλίνωτη ἀστυνομική λογική, ὑποδηλώνει μιὰ ἀνισορροπία ἐν ὅσῳ γινέται τοῦ συστήματος. Τί κυφορεῖ αὐτή ἡ ἀνισορροπία; Ποιός τήν πρῶθει καί γιατί; Ποιοί φανεροί καί ποιοί ἀόρατοι πολιτικοί ἀγῶνες διεξάγονται; Καί τό σπουδαιότερο: Ὑπάρχουν

πίσω από αυτήν την αναμέτρηση «άδηλα σχέδια», ναι ή όχι;

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ: ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ «ΔΥΟ ΣΧΕΔΙΩΝ»

Η τελευταία ερώτηση που θέσαμε προηγούμενα είναι αρκετά επικίνδυνη. Γιατί την χωρίζει μόλις ένα μικρό θεματάκι από την αστυνομική μυθιστορία ή σχετική με τα μυστικά σχέδια των προδοκατόρων της Άριστερας και της Δεξιάς, αλλά τώρα από την αντίστροφη. Παρόλα αυτά, μία σειρά από στοιχεία που ζητούν εξήγηση, μας υποχρεώνουν και να κάνουμε την ερώτηση και όπου είναι δυνατόν να την απαντήσουμε:

1) Δύο κείμενα του Σάββα Κωνσταντόπουλου στον «Ελεύθερο Κόσμο», την Πέμπτη 13.11.80 και την Κυριακή (μέρα των έπεισοδίων) 16.11.80, όπου διακηρύχονται, πώς πρέπει να επιστρέψει «έπειγόντως» ο Κωνσταντίνος (τώρα με την έκλογή του Ρήγκαν) και ότι συμπολίτευση και αντιπολίτευση ακολουθούν το δρόμο που «κατά την καθιερωμένη έκφραση, οδηγεί στο Γουδί». Ο Ρήγκαν εκλέχτηκε στις 4.11.80. Γιατί ο Κωνσταντόπουλος διάλεξε την ημέρα του Πολυτεχνείου, γι'α να προβάλλει αυτές τις απόψεις;

2) Σέ συνδιάσκεψη των Ναμαρχιακών Επιτροπών της Ν.Δ., τό Σάββατο 15.11.1980, ο Ράλλης δήλωσε, πώς ή αλλαγή που επαγγέλεται τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ταυτίζεται με την «κοινωνική ανατροπή». Ο θρυμματισμός του «ήπιου πολιτικού κλίματος», που εκλογικά ενισχύει τον Άνδρέα, και που με αυτές τις δηλώσεις πραγματοποιείται, με ποιό τρόπο θά εκδηλωνότανε στον κοινωνικό στίβο;

3) Στή συγκέντρωση του Κ.Κ.Ε. (έσ.) στο Άκροπόλ, την επομένη των γεγονότων, ο Μπάμπης Δρακόπουλος κατάγγειλε, πώς είχαν διαρρεύσει πληροφορίες στα κόμματα της Άριστερας, ότι ή Δεξιά θά άλλαζε επιδεικτικά τό «ήπιο πολιτικό κλίμα».

4) Από κύκλους του ΠΑ.ΣΟ.Κ. είχε διαρρεύσει, πώς «ο Πρόεδρος είναι κάπως ανήσυχος» και πώς «γιά ειδικούς λόγους απέφυγε τόσο στην πρώτη όσο και στην δεύτερη δήλωση, να επισημάνει ζήτονα τίς ευθύνες της κυβέρνησης Ράλλη γιά τά αίματ'ηρά γεγονότα». Αντί, 20.11.80.

5) Σέ διπλωματικούς και δημοσιογραφικούς κύκλους, ήδη τρείς μέρες πριν από τά γεγονότα, είχαν κυκλοφορήσει φήμες γιά πιθανό αίματοκύλισμα της πορείας.

6) Η διάταξη των αστυνομικών δυνάμεων — 4 αλυσίδες όπλιτών και 6 διμοιρίες κραυγοφόρων — και κυρίως ή τοποθέτησή τους στη γωνία, Πανεπιστημίου και Βασιλ. Σοφίας, έδειχνε πώς οποιαδήποτε σύγκρουση θά γενικεύονταν άμέσως. Η ύπαρξη ισχυρών αστυνομικών δυνάμεων σέ διάταξη παγίδας, σέ συνδυασμό με την ουσιαστική άγυπαρ-

ξία περιφροσύνης Ε.Φ.Ε.Ε., έδειξε πώς τό κράτος ήταν άποφασισμένο νά χτυπήσει καί μάλιστα άγρια, έχοντας όμως προειδοποιήσει καί τίς κύριες δυνάμεις τής Ε.Φ.Ε.Ε. γιά τίς προθέσεις της.

7) Έπιπρόσθετα οί δηλώσεις του Υπουργού Δημόσιας Τάξης: «...Θεωρώ όμως χρέος μου, νά εξάρω τή στάση τής Ε.Φ.Ε.Ε. καί των νεολαίων των κοινοβουλευτικών κομμάτων...», επιβεβαιώνουν τήν προηγούμενη ύποψία γιά συναίνεση Κ.Κ.Ε. — ΠΑ.ΣΟ.Κ. στά σχέδια του κράτους. Ταυτόχρονα, οί δηλώσεις του ίδιου: «Βρίσκω ευθύνη στήν άστυνομία γιά τούς πυροβολισμούς στό Πολυτεχνείο. Νομίζω, ότι ενήργησε άψυχολόγητα. Έχασαν τήν ψυχραιμία τους... ΕΙΧΑ ΔΩΣΕΙ ΕΝΤΟΛΗ ΝΑ ΜΗΝ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΟΥΝ σέ καμιά περίπτωση οί άστυνομικές δυνάμεις στό Πολυτεχνείο...», φανερώνουν πώς ένα κομμάτι τής άστυνομίας (μέ 2 άστυνομικούς διευθυντές έπικεφαλής) κινήθηκε ανεξάρτητα καί ενάντια στή θέληση καί τίς προθέσεις τής κυβέρνησης.

8) Τέλος, ή δια ξεπέρασε τά όρια «κοινοβουλευτικής ασφάλειας». Γιά πρώτη φορά μετά τό 1956 (καί μέ εξαίρεση του Νοέμβριου του '73), πέφτουν νεκροί καί μάλιστα όχι κατά τύχη σκοτωμένοι, κατά τήν διάρκεια πορείας.

Προσπαθώντας νά αναπλάσουμε τά παρασκήνια των ήμερών εκείνων, πού θεωρούσαν σάν δεδομένη καί βέβαιη τήν άπόπειρα γιά πορεία από τήν πλευρά των άριστεριστών, βλέπουμε νά υπάρχουν δυό διάκριτα «σχέδια». Τό ένα, από τήν πλευρά τής κυβέρνησης, πού προσδοκούσε μέ τή διάλυση τής πορείας, όχι τό χτύπημα του έξωκοινοβουλευτικού χώρου, αλλά τό θρηνιατισμό του ήπιου πολιτικού κλίματος, τήν συνακόλουθη στροφή προς τά δεξιά καί εν όψει των έκλογών τή ουσπείρωση γύρω από τή Ν.Δ. τόσο των άκροδεξιών, όσο καί των φοβισμένων μικροστών. Ένα σχέδιο, γιά τό όποιο ή Δεξιά φρόντισε νά μήν άφήσει άνημέρωτη τήν Άντιπολίτευση (κυρίως τό ΠΑ.ΣΟ.Κ.). Ένα σχέδιο, τήν ύπαρξη του όποίου άποδείχνουν τόσο οί δηλώσεις του Ράλλη καί τής Κυβέρνησης, όσο καί ή όμιόθυμη κάλυψη πού πόσφερε σ' αὐτήν, όλος ό πολιτικός κόσμος, τουλάχιστον στήν πρώτη φάση. Παράλληλα καί ανεξάρτητα μέ τό πρώτο σχέδιο, φαίνεται νά αναπτύσσεται καί ένα δεύτερο, πού άντικειμενικός του στόχος είναι ή άποσταθεροποίηση καί ή άκροδεξιά στροφή στους πολιτικούς συσχετισμούς τής χώρας. Ένα τέτοιο σχέδιο ταυριάζει άπόλυτα μέ τήν σέ παγκόσμια κλίμακα παρατηρούμενη αὐταρχικοποίηση, πού στήν Ελλάδα προπομπός είναι ό γνωστός θεωρητικός τής χούντας καί πού συνειδητοί καί άσυνειδητοί συντελεστές του, ήταν παράγοντες του κρατικού μηχανισμού (π.χ. Κουδέλης, είσαγγελίας), πμήματα τής άστυνομίας καθώς καί οί διαφόρων άποχρώσεων φασιστικές ομάδες.

Πέρα από τά όσα στοιχεia άναφέραμε προηγούμενα, ένδεικτική γιά τήν ύπαρξη καί τήν πάλη των δύο διαφορετικών κατευθύνσεων, είναι ή διαφωνία ανάμεσα στό Γεν. Άστυν. Δ) ντή Λάο καί τούς Γ. Σακέτο, Υπ) ντή

Γεν. Ἀσφάλειας ἐπικεφαλῆς τῶν δυνάμεων στήν Ἀμερικάνικη πρεσβεία, καί Πάτσιο, ἐπικεφαλῆς τῶν δυνάμεων στήν Βασ. Σοφίας, σχετικά μέ τό π ο ὅ πρέπει νά τσακίσουν τοὺς διαδηλωτές. Ἐπικράτησε ἡ ἀποψη τοῦ Λάου, γιά μάχη στήν Βασ. Σοφίας, πράγμα πού συνεπαγότανε αὐτόματα τήν ἐξάπλωση τῆς ἀστυνομικῆς βίας, (πληροφορίες «Ἐλευθεροτυπίας», 18. 11.1980).

Τονίζουμε, πώς μέ τήν λέξη «σχέδια», δέν ἐννοοῦμε ἕνα στρατιωτικοῦ ἢ ἀστυνομικοῦ τύπου προγραμματισμὸς δράσης, ἀλλὰ δύο διαφορετικές κατευθύνσεις γιά τήν διαμόρφωση τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς σκηνῆς, μιὰ δεξιὰ καί μιὰ ἀκροδεξιὰ, πού προωθιοῦνταν ἀπὸ τοὺς διάφορους μοχλοὺς τῆς ἐξουσίας, ἀνάλογα μέ τὰ συμφέροντα καί τίς πεποιθήσεις τοῦ καί πού ὀρισμένοι ἀκροδεξιοὶ μηχανισμοὶ τὰ ἐκμεταλλεύτηκαν σ χ ε δ ι α σ μ έ ν α καί ἀποφασιστικά.

Συνοψίζοντας, ἔχουμε τὰ ἑξῆς: Τὸ αἱματοκύλισμα τῆς πορείας, ἦταν τό συνδυασμένο ἀποτέλεσμα τῆς δράσης ἀκροδεξιῶν στοιχείων, πού βρίσκοντας εὐκαιρία τήν πρόθεση τῆς κυβέρνησης Ράλλη, νά τσακίσει τοὺς διαδηλωτές, ἔδρασαν. Δέν εἶναι ὑποχρεωτικά νά προϋπῆρξε ἕνας σ υ ν ο λ ι κ ὸς καί σ υ λ λ ο γ ι κ ὸς προγραμματισμὸς γιά αὐτή τή σφαγή, ἀπλὰ οἱ ἀκροδεξιοὶ δολοφόνοι (κυρίως μέσα στήν ἀστυνομία) ἄδραξαν τήν εὐκαιρία πού δημιούργησε ἡ παρέμβαση ὄλων αὐτῶν τῶν κατασταλτικῶν μηχανισμῶν. «Ὅποια ὑπέρβαση, ἄλλωστε, τῶν «ἐσκαμμένων» τῆς Ἀστυνομικῆς Θηριωδίας ὁ π έ ρ αὐτῶν, θά προσπόριζε τὰ πολιτικά ὀφέλη καί κ α τ á τοῦ Ράλλη, τοῦ Π.Α.ΣΟ.Κ. κλπ.

Ἄν, λοιπόν, αὐτές οἱ ὑποθέσεις πού κάνουμε ἔχουν βάση, τότε πρέπει νά ἐπαληθευθοῦν ὄχι μόνο αὐτές, ἀλλὰ καί οἱ προϋποθέσεις καί οἱ συνέπειές του, ἀπὸ τίς κατοπινές ἐξελίξεις. Ἄς στρέψουμε, λοιπόν, τό βλέμμα μας ξανά στή σκηνή τῶν γεγονότων, γιά νά ἀξιολογήσουμε τήν ἰδιαίτερη δράση τοῦ κάθε παράγοντα.

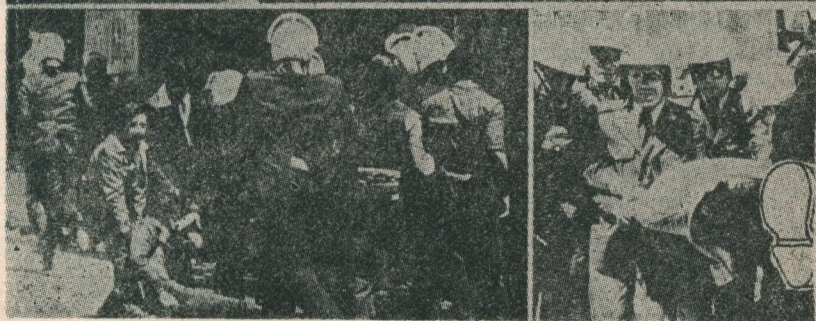
ΣΚΗΝΗ Β': ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΙΑΣΟΣ ΤΟΥΣ

α: Ὁ ἀ κ ρ ο δ ε ξ ι ὸς δ ρ ά κ ο ν τ α ς

Ὁ «ἀκροδεξιὸς δράκοντας» τοῦ τελευταίου Πολυτεχνείου, μοιάζει πολὺ μέ τοὺς χάρτινους τελετουργικούς δράκοντες τῶν κινέζικων γιορτῶν. Κάτω ἀπὸ ἕνα κοινὸ προσωπεῖο καί κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιον πανί, στοιχίζονται πίσω ἀπὸ ἕνα κορυφαῖο, ἑκατοντάδες ἄτομα, πού δέν ἀκολουθοῦν τόσο τὸν ἐπικεφαλῆς, ὅσο τὸν ρυθμὸ. Στήν προκειμένη περίπτωση, κορυφαῖος ἦταν ὁ κοινὸς στόχος, ἡ ἀκροδεξιὰ στροφή, πού ἤμως ὁ καθένας τήν ἀντιλαμβάνεται διαφορετικά. Κοινὸς παρανομαστής ὁ ρυθμὸς, ὁ ρυ-

θμός των γκλόμπς, πού έπρεπε νά θυμίζει μέρες τοῦ '73 καί πράγματι θυμίζει.

Σ' αὐτόν τόν «ἀκροδεξιό δράκοντα» συμμετέχουν ποικίλες τάσεις ἀκόμα καί «ἀντιπολιτευόμενες», «ἀριστερές». Συμμετέχουν μέ περισσότερο ἢ λιγότερο ξεκαθαρισμένες καί συνειδητές προθέσεις ἄτομα, ὅπως ὁ

εὐαγγελίας Κουδέλης (περιδότος γιὰ τήν καταδίκη σέ θάνατο ἀντι-χουντικοῦ καί πού στά τελευταία γεγονότα πρώτα χτυπήθηκε ἀπό τά Μ.Α.Τ. καί μετὰ ἀπό τοὺς διαδηλωτές), ὅπως ἔλο τό Ἀστυνομικό Σῶμα ἀνάλογα μέ τίς πεποιθήσεις καί τήν νομιμοφροσύνη του ἀπέναντι στήν κυβέρνηση, ὅπως οἱ κλασσικοὶ ἀκροδεξιοὶ κ.ἄ.

Συμμετέχουν, όμως, και όλα τα συγκροτήματα Τύπου (μέ ελάχιστες εξαιρέσεις). Αν δέν υπήρχε τό κόκκινο αίμα τών δύο νεκρών και τών εκατοντάδων τραυματισμένων, ένα μόνο χρώμα θά κυριαρχούσε στην διαμόρφωση της κοινής Γνώμης. Τό μαύρο στην πιό θαθεία του απόχρωση πού χρωματίζει τόν «φόβο» στά παιδικά όνειρα, αλλά κυρίως στις ανασφάλειες τών Ιεγγλίκων. Τό μαύρο πού συνειρμικά μπορεί νά μετουσιώσει - οδηγήσει τούς φόβους και τις ανασφάλειες του κοσμάκη στις απειλές του Φασισμού ή της Άναρχίας. Πρέπει νά θεωρούμε την συμβολή όλων τών εφημερίδων στις προσπάθειες του «ακροδεξιού δράκοντα» σάν δεδομένη. Άς θυμηθούμε πώς ή μοναδική εφημερίδα πού έκανε έκκληση για άποκατάσταση του νόμου και της Τάξης στην περίπτωση Τσιρώνη, ήταν τό «Βήμα» και πώς στην διαμάχη Γάλλη - Αδέρωφ, τό συγκρότημα Λαμπράκη υποστήριζε έμμεσα τόν Αδέρωφ.

6: Τό Μέτωπο του Νόμου και της Τάξης

Ο σεβασμός και ή ενεργητική υπεράσπιση τών ηλαισίων της μετουλιακής δημοκρατίας είναι θεμελιακή προϋπόθεση για την όμαλή εκδήλωση τών ένδοπαραταξιακών ανταγωνισμών τών σχετικών μέ την άσκηση ή την διεκδίκηση της έξουσας. Πάνω σ' αυτή την βάση συστάθηκε άτυπα, δηλ. πάνω στη βάση κοινών ταξικών συμφερόντων τό Μέτωπο του Νόμου και της Τάξης (πού περιλαμβάνει την κεντρώα πτέρυγα της Ν.Δ., τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τό Κ.Κ.Ε.). Αυτή είναι ή τρίτη διαδοχική μεταμόρφωση του Μετώπου, πού κάθε θήμα της δέν παραμερίζει τά προηγούμενα αλλά τά ένσωματώνει. Ξεκίνησε σάν Μέτωπο Έθνικής Όμοφυχίας, εξέλιχθηκε σέ Μέτωπο Κοινωνικής Συναίνεσης, για νά καταλήξει, τώρα πού τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. βρίσκεται στον προθάλαμο της Έξουσας, σέ Μέτωπο Νόμου και Τάξης.

Κάνοντας την υπόθεση πώς ή κυβέρνηση προετοιμάζοταν νά διαλύσει τό «ήπιο πολιτικό κλίμα» και για αυτήν την πρόθεση ένημέρωσε τουλάχιστον τό ΠΑ.ΣΟ.Κ., ποιές κινήσεις έπρεπε νά κάνουν τά μέλη του Μετώπου, ώστε νά επιβεβαιωθεί ή υπόθεσή μας; Σέ πρώτη φάση, νά καλύψει ό ένας τόν άλλον ρίχνοντας τά βάρη σέ κάποιους αποδιοπομπαίους τράγους (τούς προδοκότες), ή Ν.Δ. νά βεβαιώσει πώς έλέγχει τόν κρατικό μηχανισμό καλύπτοντας τις ενέργειες τών άστυνομικών όργάνων, τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. νά καλύψει τις άποσταθεροποιητικές προσπάθειες τόσο σέ βάρος του Ράλλη όσο και σέ βάρος του εγαίνοντας από τά δεξιά στη Ν.Δ. και τό Κ.Κ.Ε. νά περιμένει την κατάλληλη στιγμή για νά επιτεθεί στον επιάλτη του, τούς αναρχοαυτόνομους. Σέ δεύτερη φάση, όταν θά είχε έμπεδωθεί ή σταθερότητα της θέσης τους, θά «θυμόντουσαν» τούς ένδοπαραταξιακούς τους ανταγωνισμούς και θά άλληλοκατηγορόντουσαν στην Βουλή και στον Τύπο.

Και πράγματι: Έτσι έγινε ακριβώς μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια στην:

1η ΦΑΣΗ ὁ Δαδάκης «συγχαίρει» τὴν Ε.Φ.Ε.Ε. καὶ τὶς νεολαίες τῶν κοινοβουλευτικῶν κομμάτων γιὰ τὴν ἀπογοήτωση τοὺς (καλὰ καὶ ἀπογοήτωση τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Φ.Ε.Ε. καὶ τὰ κόμμάτ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον ἐμεῖς μποροῦμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τοὺς ἀναρχοτρομοκράτες καὶ ἔχι τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ.). Ὁ Παπανδρέου καταγγέλλει στὶς 11 ἡ ὥρα π ρ ῖ ν κἂν νὰ π ε λ ε ι ὡ σ ο υ ν τὰ ἐπεισόδια «τὶς μικρὲς ὁμάδες ἀνεύθυνων καὶ προβοκατορικῶν στοιχείων ἀγνωστος καὶ ὑποπτης πρέλευσης πού προσπάθησαν νὰ ἀμειψώσουν καὶ νὰ ἑυσημίσουν τὴν μεγάλη λαϊκὴ ἐπέτειο... Καλοῦμε... τὴν δικαιοσύνη νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικὰ καὶ τοὺς ὁργανωτὲς καὶ τοὺς ὑποκινητὲς. (Λέξη γιὰ τὴν κρατικὴ δία ἐνῶ τουλάχιστον ὁ Δαδάκης δήλωνε, πὺς τὰ ἀστυνομικὰ ὅργανα «ἔχασαν τὴν ψυχραιμί' αὐτοῦ». Οὐδὲν σφάλει. Λαὸς—ΠΑ.ΣΟ.Κ. στὴν Ἐξουσία). Τέλος, τὸ Κ.Κ.Ε. —παλιὲς πούτ' αὐτοῦ στοὺς κομμουνιστὲς— ἔβαλαν τὴν Κ.Ν.Ε. (ἀνακοίνωση γραφεῖου Κ.Σ. τῆς Κ.Ν.Ε.) νὰ ἐγείλῃ τὸ ἀναρχοαυτὸνομιστὴ φῶν ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ «...ὁρισμένους ὁμῶς «γενωτὲς» ἀναρχοαυτὸνομιστὴ καὶ ἀριστεριστικὲς ὁμάδες μαζί μὲ τὰ διάφορα ὑποπτα καὶ προβοκατορικὰ στοιχεῖα.. ἔδωσαν τὸ πρόσχημα στὴν ἀστυνομία... Ἡ Κ.Ν.Ε. καταγγέλει... ἰδιαίτερα τὰ τμήματα τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν πού τοὺς ἐνισχύουν (τοὺς προβοκατορικοὺς) ἀλλὰ καὶ τὶς πολιτικὲς ὁμάδες πού τοὺς καλύπτουν...».

Στὴ 2η ΦΑΣΗ, ὅταν τὸ αἶμα πού κύλισε δὲν μποροῦσε νὰ ξεχαστεῖ, ἡ κυβέρνηση ἐπέριψε τὶς εὐθύνες στοὺς ΠΑ.ΣΟ.Κ., τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ. στοὺς παρακρατικοὺς καὶ ἀκροδεξιούς κύκλους μέσα στὸν κρατικὸ μηχανισμό καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. στοὺς... ἀναρχοαυτὸνομιστὴ παρακρατικούς πού ὑποθάλλονται ἀπὸ τὴν κυβέρνηση.

Σ' αὐτὴ τὴν «ἐξέλιξη» κομμικὴ τραγωδία κερδίζει πάντα ὁ «καλὸς». Αὐτὸς δηλαδὴ πού μοιράζει τὰ χαρτιά, κατὰ πρῶτο λόγο οἱ ὁργανωτὲς τῶν «σχεδίων», κατὰ δεύτερο ὅλοι ὅσοι ἔχουν πρόσβαση σὲ μαζικὰ μέσα ἐπικοινωνίας. Αὐτὸ πού ἔχει σημασία στὸν καπιταλισμὸ δὲν εἶναι οἱ ἐρμηνεῖς πού ἔχουν τὰ γεγονότα, ἀλλὰ οἱ ἐρμηνεῖς πού θὰ μποροῦσαν νὰ ἀποδωθοῦν σ' αὐτὰ.

γ: Οἱ Βάρδαροι ἢ οἱ νέοι Λακεδαιμόνιοι;

Καὶ περισσότερη τιμὴ τοὺς πρέπει
ὅταν προβλέπουν (καὶ πολλοὶ προβλέπουν)
πὺς ὁ Ἐφιάλτης θὰ φανεῖ στοὺς τέλος,
καὶ οἱ Μῆδοι ἐπὶ τέλους θὰ διαβοῦνε.

«Θερμοπύλες»
Καδάκης

Ἡ θέση αὐτῶν πού ὁργανωμένοι ἐπιχείρησαν τὴν πορεία καὶ δύσκολη ἦταν καὶ ἀμφιλεγόμενη. Γιατὶ κανένα σχέδιο καὶ πολὺ περισσότερο κομμικὴ αἰματηρὴ κατάληξη τῆς πορείας δὲν θὰ ἦταν ἐφικτὴ ἐὰν δὲν

υπήρχε κάποιο «πρόσχημα». Δέν ήταν τά σπασμένα τζάμια ή βασική πρόκληση, αλλά μόνο ή έκ των υστέρων δικαιολόγηση τής κρατικής βίας. Τό «πρόσχημα» ήταν τό αναφαίρετο δικαίωμα του Λαού νά έναντιώνεται στις αυθαίρετες επιλογές τής Έξουσίας. Όλα ιστηριζόντουσαν στην ύπαρξη μιᾶς ἀμετάκλητης καί τελεσίδικης ἀπόφασης. Τιμώντας τόν ἀγώνα του Πολυτεχνείου μέ πορεία — ἀκόμα καί χωρίς νά ἔχουν μερικές δυνάμεις διαφοροποιήσει τή λογική τους ἀπ' αὐτήν τής Ε.Φ.Ε.Ε. — ὑπερασπιζόντουσαν βασικές ἀτομικές καί κοινωνικές ἐλευθερίες. Αὐτοί — πού σύμφωνα μέ τόν καταμερισμό τῶν ρόλων στό ἔργο πού παρουσιάζουμε εἶναι οἱ «κακοί», οἱ ὑποπτοί - ἀνεύθυνοι, οἱ ΒΑΡΒΑΡΟΙ — εἶναι αὐτοί πού φοβίζονται. Καί φοβίζονται τήν Ἀρχουσα Τάξη, ὄχι γιά τίς πολιτικές τους θέσεις, οὔτε γιά τόν δυναμισμό τους, οὔτε γιά τίς συγκεκριμένες τους πράξεις, ἀλλά γιατί εἶναι «προπομποί» (θελημένα ἢ ἀθέλητα), τοῦ βασικοῦ καί ἀνεξέλεγκτου ἀποσταθεροποιητικοῦ παράγοντα, τής ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ. Ἵσως καμιά ἀπ' αὐτές τίς δυνάμεις (ἀκόμα καί οἱ ἴδιοι οἱ Αὐτόνομοι) νά μή συμβάλλουν ἰσ' αὐτήν τήν αὐτόνομη δραστηριότητα. Ἀλλά ὅλοι ἡμῶς ξέρουν καί κύρια ἡ Ἀρχουσα Τάξη, πώς κάθε αὐτόνομη δραστηριότητα τῶν μαζῶν, θά περάσει πάνω ἀπό τά χνάρια αὐτῶν τῶν «πρωτοποριῶν» ἔστω καί γιά νά τ' ἀφήσει πολύ πίσω. Μέ αὐτή τήν ἔννοια οἱ δυνάμεις πού συγκροοῦσθηκαν μέ τά Μ.Α.Τ. ὑπερασπιζόντουσαν «κάποιες Θεριοπύλες».

Δ: Οἱ Βάνδαλοι

Γιά τούς βάνδαλους, κανείς δέν μπορεῖ νά πεῖ τίποτε. Ἵσως νά τοποθετηθεῖ ὄχι μέ ἐπιχειρήματα ἀλλά μέ πράξεις εἴτε ὑπέρ εἴτε κατά. Ὑμοναδικές κρίσεις πού μπορεῖ νά κάνει κάποιος εἶναι ταυτολογικές ἄρα ἀχρηστες καί ἡλίθιες. Οἱ βάνδαλοι εἶναι βάνδαλοι. Τά φρηκιά εἶναι φρηκιά. Οἱ βάνδαλοι βανδαλίζουν. Ἄς μᾶς συγχωρήσουν οἱ ἀριστοκράτες βάνδαλοι, ἀλλά τό νά εἶσαι βάνδαλος σημαίνει, ἐκτός τῶν ἄλλων, νά μήν ἔχεις καμιά μορφοποιημένη ἀντίληψη γιά τίς πράξεις σου. Ἀπλά νά διακατέχεσαι καί νά ἐκφράξεις ἕνα διάχυτο ἀλλά δυνατό αἶσθημα. Αὐτό τής καταστροφῆς. Μέσα ἀπό ποιά συνθήματα ἰδεολογικοποιεῖται καί μυστικοποιεῖται αὐτό τό αἶσθημα δέν ἔχει καμιά σημασία. Αὐτό πού προέχει εἶναι ὅτι ἀποδόθηκε στους φρηκοβάνδαλους ὀργανωμένη πρόθεση, ὀλοκληρωμένο σχέδιο γιά νά συγκαλυφθοῦν ὅλα τά ἄλλα σχέδια καί οἱ ὀλοφονικές συναμωσιές τοῦ κράτους, τῶν ἀκροδεξιῶν μηχανισμῶν καί τοῦ Μετώπου Νόμου καί Τάξης. Ἀποδόθηκε δηλαδή ἡ βασική πολιτική εὐθύνη, στην ἀμορφη Ἐπιθυμία γιά ἐκδίκηση ἐναντίον στοῦ συστήματος, (ἀπό ὅλες τίς παρατάξεις ἀνεξαίρετα γιά λόγους ἀπόσυρσης εὐθυνῶν), χωρίς νά συμβαίνει τίποτε τέτοιο. Οἱ βάνδαλοι — ἕνα κοινωνικό φαινόμενο πού δέν περιλαμβάνει μόνο τά φρηκιά | ἀλλά καί ἕνα «καθωσπρέπε» κόσμο πού ἔσπαζε καί ἔκλειβε προθήκες — χρησιμοποιήθηκαν σάν τό βασικό μέ-

σο για την συσκότιση των γεγονότων. Αυτή ήταν η μοναδική (άρνητική φυσικά) προσφορά.

ΣΚΗΝΗ Γ'. Μερικά λιγόλογα επιλεγόμενα

Δέν είναι σκοπός μας να αποτιμήσουμε τό πολιτικό κόστος των γεγονότων σέ σχέση μέ τίς μικροπολιτικές διαμάχες των κομμάτων. Κάτι τέτοιο στήν ουσία του είναι α - πολιτικό καί μόνο κατ' εξαίρεση πρέπει νά γίνεται. Τό ενδιαφέρον μας στρέφεται όπως καί τοῦ Σαδούπουλου («οἱ μειοψηφίες τάγματα ξυπόλητα/σκαρφαλώνουν μέσα σέ σκοτάδια ἀπόλυτα») στίς μειοψηφίες — στούς Λακεδαιμόνιους, όπως προηγούμενα τοῦς ὀνομάσαμε — ὅχι γιά νά σταθεῖ στά ἀγκάθια πού πάτησαν τά «ξυπόλητα τάγματα», ἀλλά νά δεῖ τά «σκοτάδια ἀπόλυτα», πού βασάνιζαν καί θά βασανίζουν τήν πορεία των μειοψηφιῶν.

1) Ὅλοι ὅσοι συμμετεῖχαν στήν πορεία καταδίκασαν — χωρίς καμιά ἐξαίρεση — αὐτοῦς πού σπᾶσαν καί κλέψαν τίς προθήκες. Καταλήγουν καί αὐτοί μέσα στήν ἴδια — παγίδα (τῆς ἀναστροφῆς των γεγονότων), διατυπώνοντας μέ στρατιωτικούς ὅρους (ὀργανωτική ἀπομόνωση των δανδάλων - σπουδές στό μικροαστικό αἶσθημα ἰδιοκτησίας) τά πιό σημαντικά πολιτικά προβλήματα.

2) Σ' ἓνα παιχνίδι ὅπου τά χαρτιά εἶναι σημαδεμένα, τά θύματα κερδίζουν κάτι μόνο στήν περίπτωση πού μποροῦν νά πείσουν τό κοινό τους γιά τό τί πράγματι συμβαίνει. Μόνο στό βαθμό πού ὑπάρχει ἓνα εὐρύ κύκλωμα ἀντιπληροφόρησης εἶναι ἰ δυνατόν νά ὀφεληθεῖ πολιτικά ὁ χώρος ἀπό τίς προσπάθειες. Διαφορετικά κάθε του πράξη, θά παρεξηγηθεῖ καί ὁ ἴδιος ὁ χώρος θά ἀπομονώνεται.

3) Τά θύματα πού θρηνήσαμε τήν Κυριακή σέ καμιά περίπτωση δέν εἶναι νίκη τοῦ κινήματος. Τό «ἓνας στό χῶμα—χιλιάδες στόν ἀγῶνα» ἀπό τή μιᾶ στή συγκεκριμένη φάση τοῦ κινήματος δέν ἰσχύει καί ἀπό τήν ἄλλη ὑποκύπτει μιᾶ δρακουλίστικη - μαζοχιστική ἀντίληψη γιά αὐτό.

4) Ὅχι κύρια τῆς Πανελλαδικῆς (πού σημειωτέον σέ ἐπισκέψεις τους στόν Ἡλιό καί Κανελλόπουλο ζήτησαν συμπαράσταση καί διαχώρισαν ἰσοφαστικᾶ τή θέση τους ἀπό τοῦς τζαμοσπάστες) τά γεγονότα, δέν ἀπόδειξαν τήν ὑπαρξη ἑνός κοινωνικοῦ κινήματος πού ἐρχεται σέ ρήξη μέ τό σύστημα. Ἐδείξαν, ἀντίθετα, τή κρίση (ἰλλά καί τό μεγαλεῖο) αὐτοῦ τοῦ κινήματος — τά σκοτάδια πού βαδίζει. Ἐδῶλαν ἐπιταχτικά ξανά τό πρόβλημα τῆς συνολικῆς πολιτικῆς - θεωρητικῆς καί ὀργανωτικῆς συγκρότησής του.

Παραθέτουμε τις δυό παρακάτω προκηρύξεις και γιατί έχουν μείνει άγνωστες στο πλατύ κοινό, αλλά και γιατί τις θεωρούμε άρκετά αξιόλογες και κυρίως την 1η που μοιράστηκαν ελάχιστα αντίτυπα στο κέντρο της Αθήνας:

Συνάδελφοι εργαζόμενοι,

Φοιτητές,

Πολίτες της Αθήνας.

Η δολοφονική επίθεση της Αστυνομίας που στοίχισε τη ζωή 3 άγνωστών και τον τραυματισμό εκατοντάδων άλλων δέν πρέπει να ξενίζει κανένα.

Η δημοκρατία του κεφάλαιου έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο, αυτό που δείχνει καθημερινά στο εργοστάσιο, στο ναυπηγείο, στους χώρους της μισθωτής δουλειάς και της μορφωτικής αποδράκωσης των νέων.

Όσο κι αν μερικοί δέν θέλουν να τό παραδεχτούν, τά προβλήματα για τά όποια έγινε ή εξέγερση του Νοέμβρη παρέμειναν άλυτα.

Όυτε ή ΕΛΕΓΘΕΡΙΑ κατακτήθηκε, ούτε ή καθημερινή μας μιζέρια περιορίστηκε.

Η μόνη άλλαγή που υπήρξε ήταν ή διεύρυνση της εξουσίας για τον πολιτικό κόσμο.

Η δημοκρατία είναι ή άμεση ή άυταπάτη.

Η συμμετοχή του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ στή Βουλή δόθηκε σαν αντίλλαγμα στον εύνοχηισμό των άγώνων μας.

Εμείς τό ξέρουμε, τά εργοστασιακά σωματεία και επιτροπές που ιδρύσαμε σαν μισθή οργανώσης ενάντια στον ταξικό έχθρο τά διέλυσαν και τά εκφύλισαν οι μισθωτοί υπεύθυνοι των κομμάτων.

Διέσπασαν την εργατική τάξη αυτοί και ή κυβερνητική ΓΣΕΕ για να μοιράσουν τις καρτέλες τους και τώρα περιμένουν τις εκλογές για να αναλάβουν μεγαλύτερο κομμάτι στή διαχείριση της εξουσίας.

Κάθε αυτόνομη προσπάθεια τους φοβίζει.

Έτσι και τά προχθεσινά γεγονότα τους κάνουν να μή αισθάνονται καλά, έτσι εξηγείται ή συνταγή τους μέ την αστυνομία.

«Οί καπιταλιστές σήμερα φοβούνται τό αυθόρμητο ξέσπασμα των εργαζομένων».

Τό μήνυμα είναι άπλωμένο σ' όλόκληρο τον κόσμο, άπ' τη Γαλλία του '68 ως την Ιταλία του '69, άπ' την Αγγλία του '78 ως την Πολωνία του '80.

Έτσι και σήμερα.

Η μοναδική άπάντηση στή βία του κράτους βρίσκεται στις προσπάθειές μας να ξεσκοπεύσουμε τη δημοκρατία. ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ. ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.

ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ.

Πάνω σ' αὐτή τή δάση ὑπαστηρίζουμε κάθε προσπάθεια τῶν φοιτη-
τῶν καί μαθητῶν πού θάχει τόν ἴδιο στόχο.

*Ὅμαδες ἐργαζομένων στά ἀμαξώματα,
Ναυπηγεία Ἐλευσίνας καί οἰκοδομές.*

ΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ

Νοέμβρης '73: Ὁλος ὁ «ὑπεύθυνος πολιτικός» κόσμος καταγγέλει: τοὺς
300 προβοκάτορες πού κλείστηκαν στό Πολυτεχνεῖο.

Νοέμβρης 1980: 15.000 (ὁ «δημοκρατικός» τύπος καί ἡ ἀστυνομία πα-
ρουσιάζουν σάν 2.000 ἐξτρεμιστές) πού ἐπιχειροῦν πορεία στήν Πρε-
σβεία. Ἡ ἀστυνομία κτυπᾷ. Σκοτώνει δυό ἀνθρώπους καί στέλνει πάνω
ἀπὸ 200 στά νοσοκομεία.

Κυβέρνηση κι ἀντιπολίτευση συμφωνοῦν. Φταῖνε οἱ προβοκάτορες πού
ἐπιχείρησαν πορεία, γὰ τιμωρηθοῦν. Ὁ «σοσιαλιστής» Πιπηνδρέου ζη-
τάει ἀπὸ τήν (ἀστική) δικαιοσύνη καί τὸ ἀστυνομικὸ κράτος νά ἐπιβάλλουν
τάξη. ΟΥΤΕ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ.

Σήμερα τὰ κόμματα λένε προβοκάτορες αὐτοὺς πού

1. Δέ θέλησαν νά γιορτάσουν τὸ Πολυτεχνεῖο καταθέτοντας μαζί μὲ τὸν
Παπασπύρου στεφάνι.

2. Δέν ἔβαλαν τήν οὐρά στά σκέλια ὅπως ἔκανε ἡ ΕΦΕΕ μπροστά στήν ἀ-
παγόρευση τῆς ἀστυνομίας γιά πορεία στή Πρεσβεία.

Γιατί ἄραγε μιλάνε γιά προβοκάτορες;

1. Γιατί τὰ γεγονότα χάλασαν τὸ ἥπιο πολιτικὸ κλίμα καί τήν πολιτισμέ-
νη προεκλογικὴ ἀτμόσφαιρα πού θέλει τοὺς ἡγέτες τῶν κομμάτων νά
διαπραγματεύονται, τὸ λαὸ στή γωνιά νά παρακολουθεῖ τίς ἐξελίξεις καί
νά ἔχει λόγο κάθε τέσσερα χρόνια μὲ τίς ἐκλογές καί φυσικὰ τοὺς ἐργο-
δότες νά πλουτίζουν σέ βάρος τῶν ἐργατῶν.

2. Γιατί θέλουν νά διαδηλώνουμε ἀλλὰ μόνο εἰρηνικά καί νόμιμα δηλαδή
μέσα στά ὅρια πού μᾶς δίνει τὸ κράτος καί ἡ ἀστυνομία. Κάτι τέτοιο ἐμεῖς
πρασπαθοῦμε νά τὸ ἀμβυσθετήσουμε, γι' αὐτὸ καί τὸ χτύπημα τῆς πορείας.
Σύντροφοι,

Δεξιά κι «ἀριστερά» ἡγεσία μίλησαν πολὺ γιά ισπασμένες βιτρίνες (ἀλή-
θεια σέ ποιά βίαιη σύγκρουση δέν ὑπάρχουν καταστροφές;) Σιωποῦν γιά
τίς δολοφονίες δίνοντας στό δικαίωμα στοὺς μπάτσους νά πυροβολοῦν τὸ
λαὸ πού διαδηλώνει.

Σύντροφοι

Χτές καί σήμερα τὸ Κράτος Δολοφονεῖ. Ἡ ἀντιπολίτευση σιωπᾷ.

ΟΠΟΙΟΣ ΣΙΩΠᾷ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ.

ΣΗΜΕΡΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ «ΕΞΤΡΕΜΙΣΤΕΣ» ΑΥΡΙΟ ΟΛΟΝ
ΤΟΝ ΛΑΟ.

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΙ ΑΥΡΙΑΝΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΠΑΡΤΕ
ΤΙΣ ΤΥΧΕΣ ΣΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ.

19 Νοέμβρη 1980

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ

ΕΤΗΣΙΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελούμενον Τετάρτην 5ην Μαρτίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τὸ καθιερωμένον ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν τεθνεόντων καὶ ὑπὲρ ἀναδείξεως τῶν νέων ὀργάνων τοῦ προσφυλοῦς μας

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ὡς καὶ πάντας τοὺς τιμώντας τὴν μνήμην αὐτοῦ ὅπως προσέλθωσι καὶ ἐνώσωσι μεθ' ὑμῶν τὰς πρὸς τὰ ὄργανα γῆφους των.

Οἱ Γονεῖς

ΕΦΕΕ,
ΦΕΑΠΘ

Τὰ Τέκνα

ΠΣΚ, ΠΑΣΠ,
ΔΑΠ - ΝΑΦΚ,
ΔΕ

Οἱ Ἐγγονοὶ

ΔΑ, ΠΠΣΠ
ΧΣΚ, ΑΑΣΠΕ
ΣΦΠ

Αὐτόνομον Γραφεῖον Τελετῶν ΤΟ ΑΚΥΡΟΝ

Θεσσαλονίκη

΄Αναρχοαυτόνομος χώρος:

΄Ενας μικρός δίχρονος απολογισμός 1978 - ΄80

Μέσα στο πλαίσιο ενός καπιταλισμού που στην Ελλάδα για αρκετά χρόνια έμπαινε τό πρόβλημα τής οικονομικής ανέχειας, ή έκφραση ενός αυτόνομου κινήματος δέν μπορούσε παρά νά ήταν σχεδόν ανύπαρκτη. Ο έκσυγχρονισμός τής ελληνικής κοινωνίας γεννάει συνεχώς νέα προβλήματα που δίνουν έμβρυακά ένα πραγματικό κίνημα αυτόνομίας και παράλληλα δεκάδες «αυτόνομες» γκρουπες ικανές νά καταστέλουν ακόμη και κάθε αυτόνομη έκφραση που δέν είναι ικανή νά αυτοπροσδιορισθεί.

Μερικά στοιχεία για τή Θεσσαλονίκη

ΣΤΗ Θεσσαλονίκη μέ μιιά μικρή εξαίρεση τήν Άνω Πόλη, τή Τούμπα, τή Καλαμαριά δέν υπάρχουν γειτονίες ή συνοικίες όπως στην Άθήνα. Έδώ οι αποστάσεις κάθε σημείου τής πόλης από τό κέντρο της είναι μικρές και ή μαζοποιημένη κουλτούρα κυριαρχεί. Η άπεραντοσύνη τής Άθήνας επέβαλε τήν ανάγκη στό κόσμο νά συγκροτήσει μικρότερες οντότητες (γειτονίες, συνοικίες), όπου αναπτύσσονται σχέσεις πολιτιστικές, ακόμα και οικονομικές, όπου δημιουργείται μιιά επικοινωνία μέ περισσότερα έγτογο προσωπικό στοιχείο.

Ο κόσμος στη Θεσσαλονίκη περισσότερο από ότι στην Άθήνα, ιδίως στις παραδοσιακές εργατικές γειτονίες είναι κάθεται χωρισμένος στη δεξιά και σέ μιιά άριστερά που εκφράζεται κύρια από τό Κ.Κ.Ε. Τίς τελευταίες δεκαετίες οι έγτογο διωγμοί τής δεύτερης από τήν πρώτη συσπειρώνουν συναισθηματικά ένα κόσμο, τόν μπετονάρουν, εξουδετερώνουν μιιά σειρά από πρωταρχικές συνειδήσεις. Έτσι μέσα από τό πέρασμα στη λογική ενός πλατιού κόσμου τής νοστορπίας του άσπρου - μαύρου, γίνεται δύσκολη ή εμφάνιση μιās τρίτης λογικής που νά ανατρέπει τά σχήματα δεξιάς και άριστερας.

Οι περισσότεροι φοιτητές δέν είναι Θεσσαλονικιοί, όλες οι σχολές βρίσκονται μαντρωμένες σ' ένα χώρο στό κέντρο τής πόλης που λειτουργεί σάν γκέττο. Έτσι τά νέα μηνύματα που φτάνουν στό Πανεπιστήμιο δέν θγαίνουν εύκολα έξω.

Γενικά για όλους αυτούς τούς λόγους οι περισσότεροι αυτόνομοι είναι φοιτητές, τό μεγαλύτερο μέρος τής δουλειάς γίνεται γύρω από τό Πανεπιστήμιο. Οι κινήσεις στη πόλη έξω από τό Πανεπιστήμιο ήταν

σπάνιες μέχρι τώρα. Άκόμα και άτομα, αυτόνομοι εργαζόμενοι μέχρι σήμερα καθορίζονται από το Πανεπιστήμιο.

Περίοδος 1975—1978

Η πρώτη ομάδα που συγκεντρώθηκε στη Θεσσαλονίκη, γύρω στο 1975, ήταν η ομάδα «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα». Έκδοσε όμώνυμο περιοδικό που έβγαλε τρία τεύχη. Παρά τις προσπάθειες, τις σταθερές δόσεις πάνω στις οποίες συγκροτήθηκε, τελικά δεν μπόρεσε να ξεπεράσει το ρόλο της εκδοτικής ομάδας και δεν μπόρεσε να επιδιώξει. Λίγο αργότερα από τη συγκρότηση της ομάδας «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα», συγκροτήθηκε, κύρια από μαθητές, η Ο.Α.Ν. (Όμοσπονδία Αντιεξουσιαστών Νέων). Η Ο.Α.Ν. δεν μπόρεσε να προχωρήσει παραπέρα από μία γενική προσπάθεια άρνησης της κρατικής εξουσίας και τελικά διαλύθηκε.

Μέχρι το '77 η κίνηση ούσιαστικά περιστρεφόταν γύρω από αυτές τις ομάδες. Τό '77 οι συλλήψεις αναρχικών στη Θεσ) νίκη ήταν και η άφορμή να έρθει για πρώτη φορά ένα μέρος του αυτόνομου χώρου με κύριο αίτημα την απελευθέρωση τριών ατόμων που συνελήφθηκαν για τη σχετική άφισσα με το τρομοκρατικό. Η άφισσα έγραφε: «Καταζητούνται οι Μάρξ, Μπακούνιν, Ράιχ» κ.λ.π. Η πρώτη αυτή κίνηση περιέλαβε ένα μεγάλο μέρος κόσμου εκτός Πανεπιστημίου. Η σχετική εκδήλωση που έγινε ήταν αρκετά μαζική.

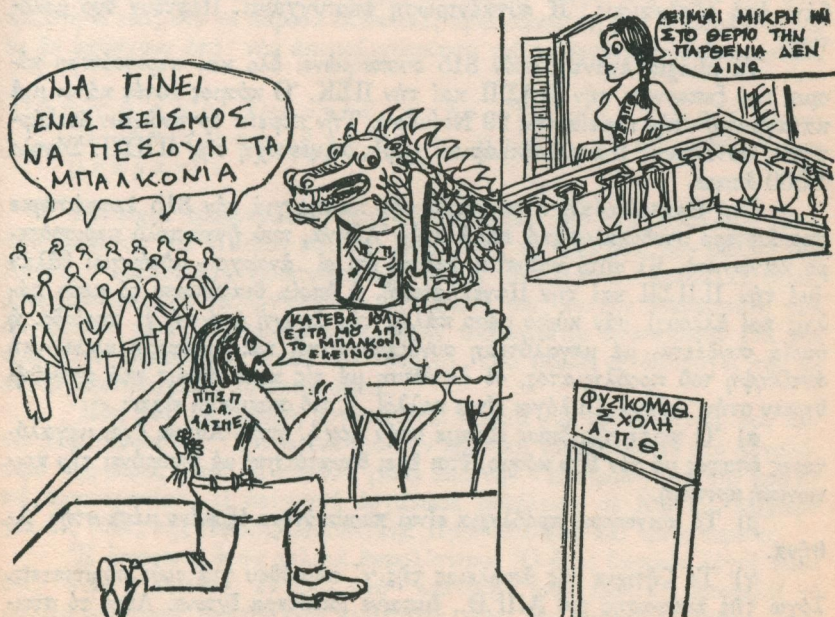
Η δολοφονία των Μπάαντερ - Μάινχαφ δημιουργεί μία άσχετα μικρή κίνηση, που συνοδεύτηκε με μία διαδήλωση συμπαράστασης 100 περίπου ατόμων με συμμετοχή της Ο.Π.Α. Τό '78 η υπόθεση Σερίφη έλάχιστα κινητοποιεί τους αυτόνομους, ενώ προσέφερε σημαντική έμπειρία στο να αποδεσμευθεί κόσμος από τα άριστερίστικα κανάλια πού ο ρόλος τους ήταν καθαρά κατασταλτικός απέναντι σε κάθε έκφραση διαφωνίας σχετικά με την έν λόγω υπόθεση.

Κλείνοντας την αναφορά μας στην περίοδο αυτή, πρέπει να τονίσουμε, ότι οι έμπειρίες εκείνων των χρόνων δεν αποτελούν έμπειρίες συνολικά του αυτόνομου κινήματος ή κινήματος κοινωνικής κριτικής που αναπτύχθηκε μετά. Τά διάφορα γεγονότα και προσπάθειες που αναφέρθηκαν δοήθησαν περισσότερο στο να συγκροτηθούν όρισμένα άτομα και λιγότερο αποτέλεσαν αντικείμενα συλλογικής επεξεργασίας ενός κινήματος. Άλλωστε προς τό τέλος αυτής της περιόδου αρχίζει η αποδέσμευση μιας σειράς ατόμων από τά κόμματα της άριστερας (ΚΚΕ κύρια) και από διάφορα άριστερίστικα σχήματα (ΚΚΕ—μλ, ΕΚΚΕ, ΟΠΑ). Τά άτομα αυτά ανέπτυξαν την άμφισβήτησή τους μέσα άκριδώς από την κριτική της κατεύθυνσης της μαζικής πάλης, πάλης πού είχαν τή δυνατότητα να τή διώνουν έντονα και για αυτό αποδείχθηκαν ιδιαίτερα αποτελεσματικά στη πολιτική τους πραχτική. Ήδη από τό φθινόπωρο του

'78 ή αὐτονομία μετασχηματίζεται μέ τίς Ὅμάδες φοιτητῶν καί τόν ἀγῶνα ἐνάντια στό 815, σέ κίνημα κοινωνικῆς κριτικῆς, κίνημα ἐνάντια στό Πανεπιστήμιο καί ἀναπτύσσεται σέ νέες διαστάσεις.

Περίοδος '78—80 Πάλη ἐνάντια στόν 815 καί τό Πανεπιστήμιο

Αὕτη ἡ περίοδος χαρακτηρίστηκε ἀπό ἀγῶνα γιά τόν 815, πού πήρε λίγο - πολύ διαστάσεις γιά ἓνα μέρος τοῦ κόσμου ἐνάντια σέ ἐκείνους πού ἐπιδιώκαν τή συντήρηση καί τόν ἐκσυγχρονισμό τοῦ Πανεπιστημίου (κυβέρνηση, καθηγητές, ΠΑΣΠ, ΚΚΕ κλπ.) καθώς καί τό συνδικαλισμό τους καί τά ὄργανά τους (Δ.Σ. ΦΕΑΠΘ, ἐκλογές). Ἡ πρώτη φάση αὐτῶν τῶν ἀγώνων περνᾷ μέσα ἀπό τίς ὁμάδες φοιτητῶν. Στίς ὁμάδες φοιτητῶν παρόλο πού ἡ πλειοψηφία τοῦ κόσμου πού συμμετέχει καί ἐκτελεῖ τή πρακτική δουλειά εἶναι ἀντιεξουσιαστές, αὐτόνομοι κλπ. συνήθως οἱ ἀπόψεις του θάβονται καί ἐπικρατοῦν οἱ ἀπόψεις τῆς Ο.Π.Α. Ἐδῶ ἀποδεικνύεται ἀκόμα μιᾶ φορά, ὅτι μιᾶ ὁργανωμένη μειοψηφία μπορεῖ νά δάλει κά-

Τέλη '78. Πρώτη πορεία ἐνάντια στόν 815.
Τήν ὁργάνωσαν οἱ αὐτόνομοι παρὰ τά παζάρια τῶν κομμάτων.

τω πλαδαρές πλειοψηφίες που δέν έχουν σαφή συνείδηση του τί θέλουν και πώς θά τό πετύχουν. Αυτή τήν αδυναμία τή γνωρίζουν πολύ καλά οι κάθε σταλινικοί, νεο - σταλινικοί, κρυπτο - σταλινικοί.

Μέ τό φθινόπωρο του '79 γίνονται δύο καταλήψεις (Κτηνιατρική, έδρας Γεωργανόπουλου). Οι καταλήψεις αυτές άν και έχουν συντεχνιακό χαρακτήρα δίνουν ερεθίσματα και άφορμές γιά ζημώσεις στό Πανεπιστήμιο.

Τά γεγονότα τής Λέσχης (ή κατάληψή της μέ αίτημα τήν ελευθέρη σίτηση, οι άντιπαράθεση μέ τήν ΚΝΕ που ανέλαβε τή «στρατιωτική» υπεράσπιση τής λέσχης, των κουπονιών και των φυλάκων) συσπειρώνουν και δένουν περισσότερο τους άναρχο - αυτόνομους μεταξύ τους. Στά γεγονότα συμμετέχει άποφασιστικά και ή ΠΠΣΠ και ή ΟΠΑ. Ή Β΄ Πανελλαδική δέν συμμετέχει.

Στίς 11 Νοέμβρη ο κόσμος θαΐνει στους δρόμους γιά νά άντιμετωπίσει τούς φασίστες. Οι άναρχο - αυτόνομοι έχουν μιá σημαντική παρουσία, όπου συμμετέχουν άποφασιστικά τό ΚΚΕ - μλ, ή ΟΠΑ, ένω ή Β΄ Πανελλαδική δέν συμμετέχει σάν όργάνωση. Σ' αυτά τά γεγονότα είναι ή πρώτη φορά που ύπάρχει μιá πλιατιά συμπαράσταση του κόσμου.

Στίς 17 Νοέμβρη γίνεται προσπάθεια γιά συγκέντρωση στό συντριβάνι από αυτόνομους. Ή συγκέντρωση άποτυγχάνει. Πέφτουν δύο μολότωφ.

Τό κίνημα ενάντια στον 815 συσπειρώνει όλο και περισσότερο κόσμο, που ξεπερνάει τήν ΠΑΣΠ και τήν ΠΣΚ. Ο κόσμος αυτός κάνει μιá καταγραφή στην πορεία τής 29 Νοέμβρη. Τήν πορεία όργανώνουν ανεξάρτητοι, αυτόνομοι, Πανελλαδικάριοι, χωρίς συμμετοχή τής ΠΠΣΠ. Σύνολο 1.500 άτομα.

Στή Θεσσαλονίκη ή συνέχεια τής πάλης γιά τόν 815 εκφράστηκε περισσότερο συνδικαλιστικά παρά στην Άθήνα, που ήταν πολύ περισσότερο κοινωνική. Κι αυτό φαίνεται από τό ότι οι άναρχο - αυτόνομοι βάλαν (μέ τήν ΠΠΣΠ και τήν Πανελλαδική, ή όποία διατύπωσε τό μέσο πάλης και άλλους) σάν κύριο μέσο πάλης τήν άποχή από τή γ' περίοδο, ή όποία συνδέεται μέ μεγαλύτερη συνδικαλιστική και λιγότερη κοινωνική αντίληψη του προβλήματος, σέ αντίθεση μέ τίς καταλήψεις που προωθήθηκαν στην Άθήνα. Οι λόγοι είναι πολλοί, οι πιο σπουδαίοι είναι:

α) Ο φοιτητής, όπως είπαμε στην άρχή, στην Άθήνα έχει μεγαλύτερες έπαφές μέ τόν έξω κόσμο, έτσι έχει δυνατότητα νά διευρύνει τήν κοινωνική κριτική.

β) Τό κοινωνικό πρόβλημα είναι περισσότερο όξυμένο μέσα στην Άθήνα.

γ) Τό ζήτημα τής απώλειας τής γ' περιόδου γιά τούς πρωτοετείς λόγω τής άπόφασης του Α.Π.Θ., έμπαινε ιδιαίτερα έντονο. Αυτό τό στοιχείο τής συγκυρίας συνδιασμένο μέ τήν ιδιότητα των άναρχαυτόνομων νά τοποθετούνται άρνητικά απέναντι σέ ώριαμένες παρατάξεις χωρίς νά έχουν συγκροτήσει τή δική τους θετική πρόταση, είχαν σάν αποτέλεσμα ν' άκο-

λουθήσουν ἐξ ἀντικειμένου τίς προτάσεις τῆς Β' Πανελλαδικῆς καί τῆς ΠΠΣΠ καί νά θάλλουν δευτερεύον τό ζήτημα τῆς κατάληψης. Ἐνῷ στήν Ἀθήνα οἱ παρατάξεις δέν μπόρουν νά ἔχουν μιὰ τέτοια πρόταση κι ὁ χῶρος ἀναγκάστηκε νά πάρει τή πρωτοβουλία στά χέρια του.

Οἱ καταλήψεις τῆς ΕΦΕΕ αἰφνιδίασαν τοὺς ἀναρχοαυτὸνομους παρὰ τίς προσπάθειες πού ἔγιναν, οἱ καταλήψεις στό σύνολό τους δέν ξέφυγαν ἀπό τήν ΠΑΣΠ καί τήν ΚΝΕ καί οἱ αἰτίες θρίσκονται στοὺς λόγους πού ἀναφέραμε, ὅτι καθώρισαν ἕνα περισσότερο συνδικαλιστικό χαρακτήρα γιά τό κίνημα ἐνάντια στόν 815 στή Θεσ) νίκη.

Τό «ἀντικινητικό», «ἀντιπασσονικό» «κίνημα» ἐνάντια στόν 815 ἄρχισε νά ξεφουσκώνει μετὰ τήν ἀναστολή τοῦ νόμου. Ἀκριβῶς γιατί σ' ἕνα μέρος του (τό μεγαλύτερο ἴσως) δέν ἐξέφραζε μιὰ ἐνστικτώδη ἢ περισσότερο θεωρητικοποιημένη ἀντίθεση μέ τό Πανεπιστήμιο. Ἡ ἀντίθεση μέ τήν ΠΑΣΠ καί τήν ΚΝΕ γιά αὐτό τόν κόσμο εἶχε κάνει βασικά μέ τό ὅτι αἱ πολιτικές ἐπιλογές τοῦ ΠΑΣΟΚ καί τοῦ ΚΚΕ ἔρχονταν π ρ ὅ ς σ τ ι γ μ ῇ σέ ἀντίθεση μέ τά συνδικαλιστικά συντεχνιακά ἰδιαίτερά τους συμπερόντα. Ἡ διαπίστωση αὐτή δάξει μερικούς προβληματισμούς γιά τά ἀντικειμενικά ὅρια ἀνάπτυξης ἐπαναστατικῆς ἀντίληψης μέσα στοὺς φοιτητές.

Παραπέρα οἱ ἀναρχοαυτὸνομοι ἀπέδειξαν ἱκίμα μιὰ φορά τήν ἀνικανότητά τους στό νά πάρουν ἐπιθετικές πρωτοβουλίες, ὅσα δικαιολογητικά κι ἂν ὑπάρχουν ἀπό τήν ἀπομαζικοποίηση τοῦ κινήματος πού ἀναφέραμε.

Ὁ ἄ γ ῶ ν α ς ἐ ν ἄ ν τ ι α σ τ ῆ ν Τ ρ ο μ ο κ ρ α τ ί α —
Ἡ ἐπιτροπή ἐνάντια στήν κρατική τρομοκρατία

Τό κύμα τρομοκρατίας πού ἐξαπολύθηκε ἀπό τήν ἀσφάλεια μετὰ τήν ἐκτέλεση τοῦ Πέτρου καί τοῦ Σταμούλη, τή σύλληψη τῶν μελῶν τῆς Λαϊκῆς Μετωπικῆς πρωτοβουλίας, τῶν 7 τῶν Χανίων ἐπέδαλλε στοὺς ἀναρχοαυτὸνομους νά ὀργανώσουν τήν ἄμυνά τους καί τήν υπεράσπιση τῶν συντρόφων τους. Ἡ δουλειά πάνω στήν τρομοκρατία συσπείρωσε ἕνα κόσμο (τήν πλειοψηφία αὐτοῦ τοῦ κόσμου), πού ἤθελε νά ἀποφύγει τήν ἀπενεργοποίηση μετὰ τίς καταλήψεις.

Ἦδη στίς 14 Γενάρη ὀργανώνεται πορεία γιά τόν Κυρίτσι, πού κάνει ἀπεργία πείνας. Ἡ δουλειά γιά τήν κρατική τρομοκρατία στό μεγαλύτερο μέρος ὅμως θά περάσει μέσα ἀπό τήν «Ἐπιτροπή γιά τήν κρατική τρομοκρατία». Ἡ ἐπιτροπή ὀργάνωσε ἐκδήλωση σέ Κιν) φο, διήμερο γιά τίς δικές τῆς Λαϊκῆς Μετωπικῆς Πρωτοβουλίας καί τρεῖς πορείες.

Ἡ ἐπιτροπή ὅμως τελικά ἐκφυλίστηκε. Ὁ ἕνας βασικός λόγος εἶναι ὅτι, ὅταν ὁ ἀγώνας ἐνάντια στή κρατική τρομοκρατία, ἀποτελεῖ τό σύνολο πολιτικῆς δράσης ἐνός κινήματος, εἶναι σάν ἀμυντικός ἀγώνας, καταστροφικός ἀγώνας. Ἐνας πλανάς κόσμος κάνοντας πολύ σωστά δέν κινητοποιεῖται πάντα λόγω τῶν «δημοκρατικῶν» καί τῶν «φιλανθρωπικῶν» αἰσθημάτων του, ποσὺ τὰ κεντρίζει ὁ ἀντιτρομοκρατικός μας ἀγώνας. Ὁ κό-

σμος κινητοποιείται κύρια λόγω του συνόλου των θετικά εκφρασμένων δραστηριοτήτων πάνω σε προβλήματα που είναι και δικά του, των ατόμων που διώκονται ή πρόκειται να διωχθούν. Έτσι η έγκατάλειψη του συνόλου της κοινωνικής και πολιτικής μας παρέμβασης στο όνομα του αντιτρομοκρατικού αγώνα οδηγεί σε αδιέξοδα.

Ο άλλος λόγος παραπέρα για τον εκφυλισμό της επιτροπής ήταν ότι επαναλήφθηκε η γνωστή κατάσταση των ομάδων σ' αυτή. Ένα σκόσμος τραβάει την πραγματική δουλειά της επιτροπής (ένα μεγάλο της μέρος τουλάχιστον) τή δουλειά του όμως τήν αξιοποιεί προς όφελος της λογικής και της πολιτικής της αντίληψης ή Ο.Π.Α. Αυτό δεν έγινε μόνο επειδή γενικά κι άοριστα ή Ο.Π.Α. είναι κακιά ή σταλινικά (έγνοια που μερικές φορές χρησιμοποιείται σαν ισοδύναμη του κακός). Αυτό έγινε επειδή ο κόσμος αυτός δεν είχε μία πολιτική θεωρητική και προσωπική συγκρότηση, ώστε να μπορέσει να αυτοπροσδιοριστεί, να αμυνθεί έτσι από τους κάθε λογής φιλόδοξους γραφειοκράτες, να αποβάλλει πολιτικά και όχι διοικητικά τά ξένα σώματα από μέσα του.

Μέσα από τους παραπάνω λόγους πολλοί καταναλώνοντας τήν αναγκαιότητα της διαφοροποίησης, προχώρησαν σε μία δουλειά έξω από τήν επιτροπή. Πολλές φορές όμως δεν υπήρχε μία ξεκάθαρη αντίληψη για τις ουσιαστικές προϋποθέσεις που χρειάζονται για να αποτελέσει κανείς αυτόδύναμη ογτότητι. Έτσι πολύς κόσμος έπεσε στο λούκι της διαφοροποίησης για τή διαφοροποίηση. Έκφραση σε πραχτικό επίπεδο αυτού του λάθους ήταν ή προσπάθεια για πορεία των 100 αναρχοαυτόνομων τήν επόμενη της πο-

Από τήν πορεία τό '78 ενάντια στον 815 με αποκλειστική πρωτοβουλία των ατόμων.

ρείας τής επιτροπής τή Παρασκευή 13 Ιούνη. Ἡ πορεία ἀπέτυχε, ἡ ἀ-
στυνομία ἐπιτέθηκε τή στιγμή πού ὁ κόσμος διαλυόταν, συνελήφθησαν καί
δικάστηκαν 5 ἄτομα, καταδικάστηκαν 2.

Ἡ κίνηση στίς γειτονιές τῶν τελευταίων χρόνια

Ὅπως ἀναφέραμε ἤδη, ἡ κίνηση στίς γειτονιές ἦταν καί εἶναι πολύ
περιορισμένη. Οἱ κύριες προσπάθειες πού ἔγιναν ἔξω ἀπό τό Πανεπιστήμιο
ἦταν στίς περιοχές τῶν κάστρων, Σαράντα ἑκκλησιῶν, Τούμπας καί στό
σύλλογο Γαλαξία. Στίς περιοχές αὐτές ὑπάρχει μιᾷ ἐλάχιστη κίνηση πού
περιορίζεται κύρια σέ συνθήματα. Μιά προπαγάνδισή γιά τὰ προβλήματα
τῆς Ἄνω Πόλης μιᾷ ἐκθεση γιά τοὺς πολιτικούς κρατούμενους στήν Τού-
μπα καί τό ἀνέδρασμα ἑνός θεατρικοῦ ἔργου τοῦ Ντάριο Φό ἀπό τό σύλλογο
Γαλαξία, ἦταν οἱ πύο σημαντικές κινήσεις τῶν παραπάνω περιοχῶν. Τό πύο
σημαντικό εἶναι ὅτι τὰ μέρη αὐτά ἔχουν γίνει καί γίνονται κέντρα τῶν αὐ-
τόνομων, μέ ἀποτέλεσμα μιᾷ ἀποκέντρωσής πού εἶναι ἀρκετά ἀναγκαῖα γιά
μιᾷ σωστή δουλειά.

Συμπεράσματα, ἡ δυναμική τῆς σημερινῆς κατάστασης

Ἡ παρουσία τῶν ἀναρχοαυτόνομων τάραξε τὰ λιμνάζοντα νερά τῆς
ἐλληνικῆς κοινωνίας, μετά τήν νηνεμία πού ἐπεκράτησε μέ τό ξεφούσκωμα
τοῦ ἀντιδικτατορικοῦ κινήματος. Οἱ ἀναρχοαυτόνομοι φαίνονται σάν ἡ ἐν-
σάρκωσής τῆς ἀπειλῆς ἑνός κοινωνικοῦ ἐπερχόμενου κινήματος, πού θά ἀντι-
καταστήσει τό μέχρι τώρα πολιτικό ἀντιὑπεριαλιστικό κίνημα τῶν τελευ-
ταίων δεκαετιῶν, πού πεθαίνει καί τὰ ὑπολείματά του ἐνσωματώνονται στό
κράτος. Γιά τοῦτο δημιουργοῦν προβλήματα στοὺς ἐχθροὺς τους (κράτος
καί τὰ συσσωματώματά τοῦ ΚΚΕ καί ΠΑΣΟΚ) καί στοὺς ἄσπονδους φίλους
(Β' Παγελλαδική, ΚΚΕ - (μλ).

Παρ' ὅλα αὐτά τὰ τελευταῖα χρόνια φάνηκαν ἀρκετές ἀδυναμίες. Οἱ
σπουδαιότερες γιά τίς ὁποῖες μιλήσαμε πολλές φορές, εἶναι ἡ ἀδυναμία
αὐτοπροσδιορισμοῦ, τῆς δυνατότητας τοῦ νά δημιουργεῖς δικά σου γεγο-
νότα καί ὄχι νά παρεμβάινεις σέ γεγονότα πού δημιούργησε κάποιος ἄλ-
λος. Ὅλα αὐτά ἔχουν νά κάνουν μέ τήν ἔλλειψη μιᾶς ἐναλλακτικῆς πολι-
τικῆς πρότασης. Κι ὅταν λέμε ἐναλλακτική πολιτική πρόταση, δέν ἐννο-
οῦμε κάποιο κυβερνητικό πρόγραμμα, ἀλλά μιᾷ ἀπάντησής στά ἐρωτήματα
ποῖός εἶμαι μέσα στήν κοινωνία, γιατί ἀγωνίζομαι, μιᾷ ἄλλῃ μορφῇ ἐπικοι-
νωνίας μέ τόν κόσμο, ἕνα διαφορετικό τρόπο βίωσης τῆς ζωῆς πού νά
συμπυκνώνει τήν κοινωνία πού θέλουμε νά φτιάξουμε. Βέβαια, ἡ δημιουρ-
γία αὐτῆς τῆς ἐναλλακτικῆς πρότασης στήν τελική της μορφή εἶναι ὑπό-

θεση της κοινωνίας στην εξεγερσιακή της κατάσταση. Βέβαια, τούτο δέν δικαιολογεί τις αδυναμίες των αυτόνομων στό σύνολό τους.

Πολλές φορές οι αυτόνομοι λειτουργούν σαν γκέττο και όχι σαν επαναστατικό κίνημα. Ζούν μέσα σέ σχέσεις ιδεολογικές, όχι πραγματικές. Μερικές φορές πιό έντονα από τά ίδια τά μέλη των κομμάτων. Μέχρι πέρου σπάνια συναγοῦσε κανείς ανάμεσα στους αυτόνομους άτομα πού νά διαθέτουν μιά συνδιασμένη πολιτική θεώρηση και προσωπική συγκρότηση.

Ο χώρος όχι απλά δέν κατάργησε, αλλά αναπαρήγαγε τούς διαχωρισμένους ρόλους από τή μιά τοῦ θεωρητικοῦ και από τήν ἄλλη τοῦ πραχτικιστή ἀκτιβίστα. Στήν ἀτομική τους ζωή πολλοί αυτόνομοι διατήρησαν τόν διαχωρισμό πολιτικοῦ - προσωπικοῦ. Ο χαβαλές ή ὁ διάχυτος φιλελευθερισμός, ή ἀνευθυνότητα στό ὄνομα τῆς κατάργησης τῆς διάκρισης πολιτικοῦ - προσωπικοῦ τελικά δέν ἀποτελοῦν παρά ἐπιβεβαίωσή της. "Όλα τά προηγούμενα τροφοδοτοῦσαν στους αυτόνομους ἕνα χωρίς ὄρια ἀτομικισμό. "Έτσι οἱ αυτόνομοι ἦταν ἀνίκανοι πολλές φορές νά ἀντιμετωπίσουν και νά ἐκτιμήσουν πολιτικά καταστάσεις ή νά δημιουργήσουν ἄλλες, και πρό πάντων νά δώσουν μιά δικιά τους προοπτική στή πραχτική τους. "Επίσης ὁ συντονισμός τους γενικά ἦταν όχι πετυχημένος.

"Όμως τά τελευταία χρόνια παρ' ὅλες τις ἀποτυχίες, τόν κόσμο πού χάθηκε μέ τό νά καταφύγει στήν ἀτομική λύση, ἔγινε μιά συσσώρευση τεράστιας ἐμπειρίας. "Έτσι σήμερα ἕνας ἀριθμός ἀτόμων κινεῖται περισσότερο κάτω ἀπό τό βάρος μιᾶς πείρας, παρά ἀπό ἕνα γενικό και ἀόριστο ἐνθουσιασμό. "Ἡδη ὅσο και ἂν φαινομενικά ἐπικρατεῖ νηπιμία, ὑπάρχουν και δημιουργοῦνται ἄτυπες ὁργανώσεις - ὁμαδοποιήσεις. Τά γεγονότα τῆς λέσχης των τελευταίων ἡμερῶν (Νοέμβρης '80) ἔδειξαν μιά νέα ποιότητα παρέμβασης των ἀναρχοαυτόνομων πού ξεπέρασε τό ἀπλοϊκό: «τά σπάμε ὅλα και φεύγουμε».

"Άλλωστε ὅσο κι ἂν ὑποχώρησε ή περσινή πλημμυρίδα τοῦ κινήματος ἐναντία στόν 815, πυροδοτήθηκαν καταστάσεις μέσα στό σύνολο τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀκριδῶς μέσα ἀπό στοιχεῖα δράσης αὐτοῦ τοῦ κινήματος. "Ἡδη στή Θεσσαλονίκη, ἔστω σέ μικρότερο βαθμό ἀπό τήν Ἀθήνα, γίνονται ἔντονες ζυμώσεις στους μαθητές και σ' αὐτούς πού στό ευρωπαϊκό κίνημα τούς ἐνόημαζαν «νέους προλετάριους». "Έτσι δίνονται δυνατότητες νά σπάσει τό γκέττο τοῦ Πανεπιστήμιου και ή ταξική πάλη στήν ἑλληνική κοινωνία νά ἀποκτήσει νέες διαστάσεις.

*Τό κείμενο γράφηκε συλλογικά
ἀπό μιά παρέα παιδιῶν στή Θεσσαλονίκη*

ΗΡΩΪΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ Νο2

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΕΝΤΑΣ

ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΜΕΡΟΣ ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑΝ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ

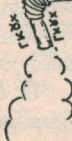
- * ΙΛΛΥΡΙΟΙ
- * ΒΗΣΙΤΟΤΟΙ
- * ΚΑΦΡΟΙ
- * ΤΥΜΕΡΥΧΟΙ
- * ΟΥΤΕΝΟΤΟΙ
- * ΟΣΤΡΟΓΟΤΟΙ
- * ΜΗΔΟΙ
- * ΟΥΝΝΟΙ.
- * ΒΑΝΔΑΛΟΙ

* Κ.Α.Π. ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΠΡΟΒΑΤΟΚΡΗΤΟΙ
ΥΠΟΣΚΑΠΟΝΤΕΣ ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

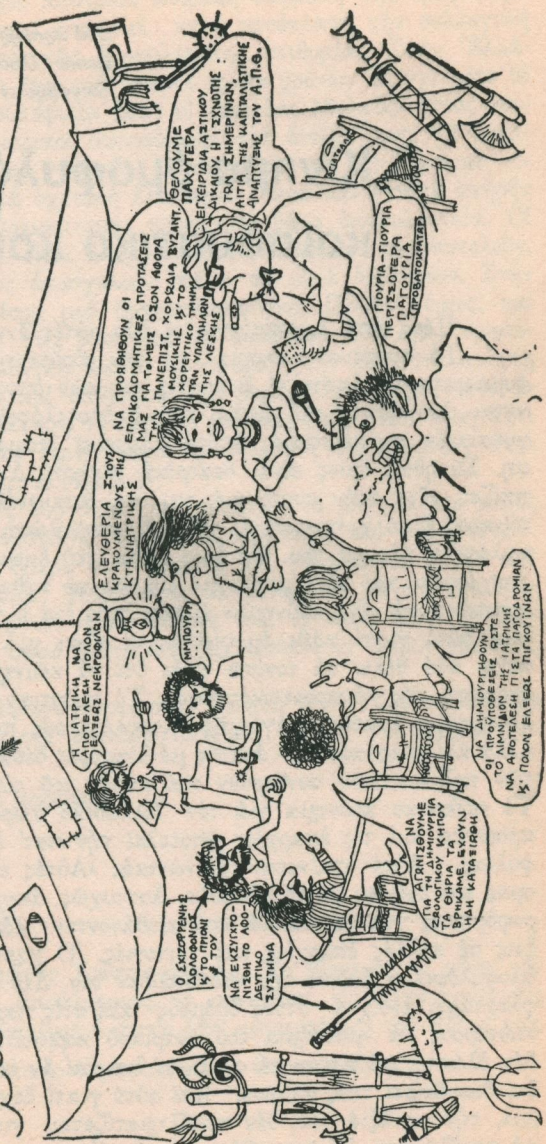
ΜΕΛΙΣΚΑ

Η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΕΓΙΝΕ
ΦΘΙΝΟΠΕΡΙΟ

(Μας συγκυριζέτε βάρβαροι
οι Σάβρες δὲν χυφούν
στα δεξιά, γαυροὺς εἰς
βαλάνες κρημνιστά εἰς
τριπασούν)

Θεσσαλονίκη: Οι πῶδοι πρῆγαν ἀπὸ τῶν φοιτητῶν σὲ συγκέντρωση μετὰ τοὺς σεσημῶς.

Δυό προκηρδῆεις τοῦ Αὐτόνομου Μέτω-
ποῦν Ὅμοφυλόφιλων Θεσ)νίκης ποῦ κυ-
κλοφόρησαν μέσα στόν Νοέμβρη τοῦ '80

Κίνημα ὁμοφυλόφιλων καί πούστικο κούνημα

Πέρα ἀπό λογοπαίγνιο οἱ δύο αὐτές ἔννοιες σχετίζονται ὀρκετά. Τό πούστικο κούνημα μέ τήν εὐρύτερη ἔννοια (βάδισμα, ὀμιλία, συμπεριφορά) ἀποτελεῖ ἔκφραση μερικῶν ὁμοφυλόφιλων. Μπορεῖ νά γίνεται ἀσυνείδητα στό βαθμό πού ὁ ὁμοφυλόφιλος ἔχει οἰκοιοποιηθεῖ τήν γυναικεία συμπεριφορά, ὁπότε ἀποτελεῖ βίωμα καί καθημερινή ἔκφραση. Συνήθως ὅμως εἶναι θεατρική κίνηση. Δηλαδή, ὁ ὁμοφυλόφιλος τό παίζει, εἴτε στήν συντροφιά του γιά διακωμώδηση τοῦ γυναικείου φερσίματος ἢ τό χρησιμοποιοῖ γιά νά ὑποδηλώσῃ στόν «ἄρσενικό» τήν ὁμοφυλόφιλη πλευρά του. Τά ὅριο αὐτά τοῦ βιώματος καί τοῦ «παίξιματος» συγχέονται καί δέν μποροῦμε εὐκολά νά καθορίσουμε ἂν μιὰ δεδομένη συμπεριφορά «ἔνα κούνημα» ἀνήκει στόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο ρόλο τῶν ἀτόμων. Καί αὐτό γιατί κάθε ὁμοφυλόφιλος εἶναι μιὰ ξεχωριστή ὄντοτητα. Ἐκεῖνο πού θέλω νά τονίσω εἶναι ὅτι τό κούνημα ἀποτελεῖ τήν ἀτομική ἔκφραση τῆς «διαφορετικότητας». Τό πούστικο κούνημα εἶναι διαταξικό. Συναντᾶμε λαϊκῆς κατγωγῆς ὁμοφυλόφιλους πού τό ἔχουν οἰκοιοποιηθεῖ ἀλλά καί μικροαστοῦς - ἀστοῦς μέ διαφορές βέβαια στήν ἔκφραση ἀνάλογα τῶν πολιτιστικῶν συνθηκῶν καί κύρια τοῦ τόπου, ὅπου ὁ καθένας ζεῖ. Τό πούστικο κούνημα γιά τόν Ἑλλαδικό χῶρο καί εἰδικώτερα γιά τά προάστια καί τίς ἐπαρχίες ἀποτελεῖ τήν κατ' ἐξοχήν ἔκφραση τῆς ὁμοφυλίας. Αὐτό «φαίνεται» κοινωνικά. Αὐτός εἶναι πούστης», λέει ὁ κόσμος καί δείχνει μέ τό δάκτυλο. Δυστυχῶς, ἀποτελεῖ τήν μόνη πηγή πληροφόρησης γιά τά παιδιά πού αἰσθάνονται κάποιες ὁμοφυλοφιλικές ἑλξεις σέ πολλές ἐπαρχίες καί γειτονίες. Ὁ χαρακτηριστικός αὐτός τύπος ὁμοφυλόφιλου βιώνει τήν «αὐτονομία» του. Δέν κρύβει τίς ἐπιθυμίες του, φλερτάρει ἀνοιχτά στούς δρόμους καί στίς παρέες καί διδάσκει στούς νεώτερους τά «μυστήρια τοῦ ἀντρικοῦ κορμιοῦ». Ὁ ὁμοφυλόφιλος αὐτός δέν βιάζεται σέ τίποτα τό σύστημα ὅσο καί ἂν ἰσχυρίζονται οἱ ἠθικολόγοι, ὅτι διαφθείρει τούς ἄλλους. Καί αὐτό γιατί δέχεται παθητικά τό «κράξιμο», τήν μονᾶξιά του, δέν προβληματίζεται γιά τά γενικότερα κοινωνικά προβλήματα. Ἡ ἀμφισβήτησῃ τοῦ ρόλου του ταυτίζεται μέ τό μῖσος γιά τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του. Ὁ πούστης αὐτοῦ τοῦ εἴδους δύσκολα ἐντάσσεται στό ὁμοφυλόφιλο κίνημα.

Ἐφ' ὅσον τό κίνημα ἀποτελεῖ ἀτομική ἔκφραση τῆς ὁμοφυλοφιλίας, τό ὁμοφυλόφιλο κίνημα ἀποτελεῖ κατά προέκταση τήν συλλογική ἔκφραση καί προβληματική τῆς ὁμοφυλόφιλης ἐπιθυμίας. Στήν Ἑλλάδα τό ὁμοφυλόφιλο κίνημα ἔχει μιᾶ ἱστορία τριῶν χρόνων. Μέχρι τότε τό μόνο πού μίλαγε γιά ὁμοφυλοφιλία ἦσαν οἱ «τρελλές ἀδελφές» στούς δρόμους καί τά πάρκα καί μερικοί διανοούμενοι στά βιβλία τους. Οἱ κατακτήσεις τοῦ Α.Κ.Ο.Ε. εἶναι γνωστές. Ἀποσύρθηκε τό ἀντιδραστικό νομοσχέδιο. Κατακτήθηκε μιᾶ σχετική ἐλευθερία λόγου καί γενικά ὑπῆρξε μιᾶ ἐνημέρωση καί προβληματισμός πάνω στό θέμα ὁμοφυλοφιλία. Οἱ κατακτήσεις τοῦ Α.Κ.Ο.Ε. εἶναι ἀπόρροια τῶν μελῶν πού τό ἀποτελοῦν. Αὐτά τά προβλήματα τοὺς ἀπασχολοῦν, πάνω σέ αὐτά δουλεύουν. Στήν Θεσσαλονίκη ὑπάρχει ἐπίσης μιᾶ δραστηριοποίηση. Πρέπει, ὅμως, καί στίς συνοικίες καθῶς καί στίς ἐπαρχίες νά ὑπάρξουν ἀνάλογες πρωτοβουλίες ἀτόμων. Ἡ συλλογική δράση προσφέρει τήν συνειδητοποίηση τῶν κοινῶν προβλημάτων καί παραπέρα τήν ἀπελευθέρωση μέ κοινό ἄγωνα. Εἶναι μεγάλη κατάκτηση νά ξέρει ὁ καθένας μας, γιατί πλαχιάζει μέ τόν ἄλλο, πέρα ἀπό μιᾶ ξερή γνώμη «μ' ἀρέσει», «μέ κάνανε», «ἔτσι γεννήθηκα», «πούστης εἶμαι, σέ νοιάζει;».

Πέρα ἀπό αὐτές τίς δύο ὀντότητες, ὑπάρχει τό μεγαλύτερο μέρος τῶν ὁμοφυλόφιλων, μικροαστικής κυρίως προέλευσης, πού «κρύβονται». Τό νά εἶσαι ἄντρας τήν ἡμέρα στή δουλειά καί γυναίκα τό βράδυ στό πάρκο, σημαίνει σχιζοφρένια. Ἀρχίζοντας νά φενερώνε κανεῖς τήν ὁμοφυλοφιλική δραστηριότητά του στούς φίλους του, τό σπῆτι του, τήν δουλειά του, ἀποφεύγει ἕνα σωρό θεατρinioύς, αἰσθάνεται ὀλοκληρωμένος, δέν φοβάται, γίνεται ἄτομο.

Οἱ σκέψεις αὐτές ἀφιερώνονται στόν ποιητή Ντίνο Χρυσιανόπουλο μέ εὐκαιρία τήν ἔγγραφα πιά ἀντιδραστική του γνώμη στό ποίημά του:

ξέρω πενήντα ἀδελφές στό Βαρδάρι
δυό παπάδες
δυό κουμμουνες
δυό καρφιά,
ἀδύνατο νά γίνουν σωματεῖο.

Εἶσαι χρόνια πεθαμένος Χρυσιανόπουλε. Τό ἔδειχνες σέ κάθε νέο εἰδικά ὁμοφυλόφιλο πού ἀποθάρρυνες νά συνεχίσει τίς δραστηριότητές του. Τώρα πιά δέν ἔχει κανένας ἀνάγκη ἀπό «μπαμπάδες» τοῦ εἶδους σου.

Αὐτόνομο Μέτωπο Ὅμοφυλόφιλων Θεσσαλονίκης

ΑΜΟ: ΔΙΑΚΗΡΞΗ

«Φίλε φαλλέ μήν συζητᾶς γιά φαλλοκρατία πρίν κάνεις ἓνα τσιμπούκι».

Τό ΑΜΟ εἶναι συζήτηση γιά τόν ἔρωτα δημοφύλων.

Τό ΑΜΟ προϋπήρχε σάν ἰδέα στά πάγκα, σέ παρέες, στά οὐρητήρια, σέ σπίτια κοριτσιῶν τοῦ κατηχητικοῦ καί στά γυμνασιακά διαλείμματα μέσα στίς τουαλέτες. Ἡ Λάλα καί ἡ Λαλά ἔφτιαξαν τό ΑΜΟ ἀπλῶς γιά φραμπαλά.

ΑΜΟ: τά καλλιαρντά εἶναι γλώσσα τοῦ GETTO.

ΑΜΟ, ΑΜΑΣ, ΑΜΑΤ... μᾶς καταπίεσαν τά λατινικά στό γυμνάσιο καί ἐγθήκαμε πούστηδες.

Οἱ λεσβίες τοῦ ΑΜΟ δέν ξυρίζονται, ἀπλῶς γιατί δέν ἔχουν γένια. Τό ΑΜΟ ἀγαπᾷ τά φρικιά. Εἴμαστε ἄτομα πού συντονίζομαστε εὐκόλῃ.

Τό ΑΜΟ δέν ἔχει γραφεῖα. Μισεῖ τά γραφεῖα.

ΑΜΟ: ζήτω οἱ πούστηδες τοῦ Βαρδάρι. Πούστηδες τοῦ Βαρδάρι: κάτω τό ΑΜΟ, πάνω τό γαμήσι.

Τό ΑΜΟ σέβεται τούς «ἀγωνιστές» τοῦ ΑΚΟΕ. Ἄσχημα εἶναι;

Τό ΑΚΟΕ θεωρεῖ τό ΑΜΟ ἀνύπαρκτο ἢ τουλάχιστον ἄστειο.

Τό ΑΜΟ μισεῖ τούς ἄστους, εἰδικά τούς δημοφύλους. Καλλίτερα φτωχομπηγνές παρά κατινιάρης π.χ. ἐπανελάβε 100 φορές τήν λέξη πούστης καί τήν ξεπέρασες.

Τό ΑΜΟ στόν ἓνα χρόνο τῆς ὑπαρξῆς του ἀπόκτησε φαλλική φράξια πού ἐκδωσε ΜΠΑΝΑΝΕΣ.

Τό ΑΜΟ εἶναι κατά τοῦ GETTO τῶν δημοφύλων.

Τά ἄτομα τοῦ ΑΜΟ ψωνίζονται παντοῦ.

Τό ΑΜΟ χέζει τίς συμπαράστας τῶν κομιμάτων γιά τούς πούστηδες.

Τά ἄτομα τοῦ ΑΜΟ συζητοῦν γιά τόν ἔρωτα μόνο σέ ὅσους κάνουν ἔρωτα.

Καί σύ γλυκεῖα πιανίστα τό κάνεις μέ τήν ἀφεντικίνα σου.

*Ἄν ἔχεις ἐμπειρίες μέ δμόφλους σου καί τίς «ψάχνεις» εἶσαι ΑΜΟ.

*Ἄν δέν τίς ψάχνεις. ΔΕΝ εἶσαι. Τό ΑΜΟ ἀδιαφορεῖ συνήθως γιά τούς τραβεστί. SONIA IO TI AMO. Σόνια καί τό δικό σου διδύμο θά βγεῖ στό παζάρι.

Τό ΑΜΟ εἶναι κατά τῶν ὁρμονῶν στά μισχάρια καί τούς τραβεστί. Συναίστα σιλικόνη.

Τό ΑΜΟ σιχαίνεται τούς εὐνοχισημένους (ἐγχειρισμένους) δημοφύλους.

Τά ἄτομα τοῦ ΑΜΟ δέν κρύβουν ποτέ τίς ἐπιθυμίες τους.

Τό ΑΜΟ πολεμάει τούς παπάδες, τήν πολιτική καί τήν κουλτούρα. Χωρίς κέρδος κέρατα.

ΑΜΟ: ὅταν κάνεις ἔρωτα ἀκούς Μπέλλου, Χατζηδάκη ἢ ρόκ. Καί γιατί;

Γιά τό ΑΜΟ ὁ ἔρωτας δημοφύλων εἶναι ἀντιεξουσιαστική πράξη.

Οἱ συγκεντρώσεις τοῦ ΑΜΟ στά ἀμφιθέατρα τοῦ Πανεπιστημίου ἀπέτυχαν λόγω κουφοῦ καί ἀντιερωτικοῦ ἀκροατηρίου.

Τό ΑΜΟ ἐκδιώχθηκε ἀπό τό Πανεπιστήμιο.

Οί κνίτες μισούν τό ΑΜΟ καί τήν ομοφυλόφιλη πλευρά τοῦ ἑαυτοῦ τους.
"Ὅπως ἔλοι οἱ φασίστες.

Τό ΑΜΟ προτρέπει ἔλους σας νά ἐρευνήσετε τό σῶμα σας μέ μιὰ ομοφυλόφιλη ἐμπειρία.

Τό ΑΜΟ δέν φοβάται τήν μιζέρια.

ΑΜΟ: Τό ἐκκεντρικό ντύσιμο εἶναι φαλλικό. Βοηθάει στό ψώνισμα. Ἐρευνήστε τήν σχέση πούστης—φρικιό καί γράψτε στό ΑΜΦΙ.

Τό ΑΜΟ μισεῖ τίς «στολές» γενικά. Οἱ πούστηδες γουστάρων φαντάρους καί ἀστynomικούς.

Τά φρικιά γουστάρουν τίς λεσβίες.

Οἱ παλαισοκομιστικοί τοῦ ΚΙΚΕΣ. χαρακτηρίσαν τά ἄτομα τοῦ ΑΜΟ ἑναρ-
χικούς. Μεταξύ τους μᾶς θεωροῦν διεστραμμένους.

Τά ἄτομα τοῦ ΑΜΟ μισούν τοὺς μικροαστικούς δεσμούς.

Α.Μ.Ο.: ἔλοι εἴμαστε φαλλοκράτες.

Α.Μ.Ο.: ὁ κακός πούστης εἶναι μύθος, ὁ πούστης εἶναι πραγματικότητα.

Οἱ «λαϊκές ἀδελφές» προτιμοῦν τίς ταβέρνες χωρὶς ΑΜΟ.

Τό ΑΜΟ ἀγαπᾷ τίς λεσβίες. Οἱ λεσβίες εἶναι γυναῖκες. Οἱ πούστηδες ἄνδρες.

Τό ΑΜΟ ἔχει γλωσσολογικό πρόβλημα.

Μερικές λεσβίες τοῦ ΑΜΟ παίρνονται ἀσυστόλως. "Ἄλλες κοιῶθουν πολύ μοναξιά. "Ὅλες ὅμως ἔχουν πρόβλημα μέ τοὺς φαλλοκράτες. "Ὅλοι πιά θέλουν νά γαμήσουν μιὰ λεσβία ἢ καί δύο μαζί! Εἶναι βλέπετε ἡ πιό ἀνώ-
δυνη ἐπαφή μέ τήν ομοφυλοφιλία.

Τό ΑΜΟ μοιράζει προκηρύξεις.

Τό ΑΜΟ μισεῖ τίς προκηρύξεις. Αὐταμισεῖται σάν πούστης.

Τό ΑΜΟ φάχνει γιά ἔκφραση.

Τό ΑΜΟ ἀμφισβητεῖ τήν ὑπαρξή του.

"Ἄν ἐκνευρίστηκες ρίξε μιὰ μαλακία - συμπαράστασέ το ΑΜΟ.

Νοέμβρης '80

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΜΕΤΩΠΙΟ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

P E M: Μιά συζήτηση

Τό κείμενο ποδ ακολουθεῖ εἶναι τό Α' ΜΕΡΟΣ μιᾶς ἀρκετά ἐκτεταμένης συζήτησης ποδ ἔγινε ἀνάμεσα στά παιδιά ποδ συντάσσουν τό ἐντυπο καί στά παιδιά μιᾶς ομάδας πρωτοβουλίας γιά τήν δημοιοεργία ἐνός ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟῦ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟῦ ΜΕΤΩΠΟΥ. Ἡ συζήτηση αὐτή καταγράφηκε καί μετὰ διαμορφώθηκε σέ ἓνα ἐνιαῖο κείμενο, μέ τή μορφή ποδ πατό Ρ.Ε.Μ.;

Πῶς μποροῦμε νά προσδιορίσουμε τό Ρ.Ε.Μ.;

Εἶναι μᾶλλον ἀδύνατον νά προσδιορίσουμε τί εἶναι ἀκριβῶς ἓνα τέτοιο Μέτωπο. Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιατί δέν ξέροουμε τί θά εἶναι τό Μέτωπο, ἀκόμα καί σέ βασικά του σημεία. Ἄν αὐτό τό Μέτωπο δέν εἶναι μιᾶ ζωντανή διαδικασία πολιτικῶν καί θεωρητικῶν μορφοποιήσεων μέ σ α ἀπό τοὺς διάφορους χώρους, τότε ἡ προσπάθεια μας εἶναι ἀποτυχημένη ἀπό τήν ἀρχή. Καί κάθε ζωντανή διαδικασία ποτέ δέν ἀκολουθεῖ ἀπόλυτα προδιαγραφμένους δρόμους. Δεύτερο καί ἐξίσου βασικό. Μπορεῖ μερικῆς ἀπό τίς ομάδες πρωτοβουλίας γιά τό Ρ.Ε.Μ. νά ἔχουν λιγότερο ἢ περισσότερο συγκρατημένη ἀντίληψη γιά τό Μέτωπο, αὐτό ὅμως δέν σημαίνει πῶς ἐπιθυμοῦν νά προσφέρουν ἔτοιμη μιᾶ πολιτική πλατφόρμα ποδ ἄλλοι θά κληθοῦν ἀπλῶς νά συμφωνήσουν ἢ νά διαφωνήσουν μαζί της.

Ἐδῶ μάλιστα ὑπάρχει μιᾶ δλόκληρη κριτική συντρόφων σχετικὰ μέ τόν τίτλο τοῦ κειμένου ποδ κυκλοφορήσαμε — «καταστατικές θέσεις γιά τήν συγκρότηση ἐνός Ριζοσπαστικοῦ Ἐλευθεριακοῦ Μετώπου» — Μετά ἀπό συζήτηση καταλήξαμε στό ὅτι αἱ ὅροι «καταστατικές θέσεις» ἢ «καταστατικό» εἶναι λαθεμένοι. Ὁ σωστός ὅρος εἶναι καταστατικές προτάσεις, γιατί αὐτός μονάχα φαγερῶνει ὅτι αὐτά ποδ λέμε ὑπόκεινται σέ μιᾶ διαρκή κριτική καί θελτική, καί νά μὴν εἶναι «θέσεις».

Παρόλα αὐτά τό ἴδιο τό κείμενο ξεκαθαρίζει σέ ἀρκετά σημεία πῶς ἐννοεῖτε τό Ρ.Ε.Μ.;

Πράγματι ἡ δικιά μας πρωτοβουλία στηρίζεται σέ μιᾶ σειρά προτάσεις - ἀφετηρία. Ἀφετηρία ἐνός διάλογου καί μιᾶς πρακτικῆς ποδ προβλέπεται ἀρκετά μακρόχρονα. Σέ καμιά περίπτωση δέν ἔχουν τό νόημα πολιτικῆς πλατφόρμας καί μάλιστα πλατφόρμας δεσμευτικῆς καί ὑποχρεωτικῆς γιά τοὺς συμμετέχοντες στήν προσπάθειά μας.

Πῶς ἀκριβῶς σηματοδοτεῖτε τοὺς ὁρους ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ καί ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ;

Τό τί σημαίνει ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ καί τό τί σημαίνει ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ δέν διευκρινίζεται μ' ένα συγκεκριμένο όρισμό. Ό όρισμός του περιλαμβάνει όλα τά στοιχεΐα πού παρατίθενται στό κείμενο.

Θεωρούμε ότι ή έννοια του όρου ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ, είναι παράλληλη καί περιλαμβάνει τούς όρους ΑΝΤΙΑΥΤΑΡΧΙΚΟΣ, ΑΝΤΙ-ΙΕΡΑΡΧΙΚΟΣ, ΑΝΤΙΔΟΓΜΑΤΙΚΟΣ άκόμα καί ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΚΟΣ. Παραθέτουμε τά αντίστοιχα τμήματα του σημείου 2 του κειμένου.

— ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΚΟΣ γιατί απορρίπτει κάθε μορφή διαχωρισμένης έξουσίας. Η συμβουλευτική μορφή οργάνωσης είναι καί ή έκφραση τής άμεσης δημοκρατίας στό οργανωτικό επίπεδο. Μιά άμεση δημοκρατία, πού κατοχυρώνεται καί κατοχυρώνει τίς γενικές συνελεύσεις σάν τά μοναδικά κέντρα λήψης καί έκτέλεσης τών αποφάσεων, τή λογοδοσία καί τήν άμεση ανακλητικότητα κάθε αντιπρόσωπου, καθώς καί τόν κυκλικό καί συνταγιστικό χαρακτήρα όλων τών οργάνων. Η βασική παραδοχή τής συμβουλευτικής οργάνωσης είναι πώς κάθε οργανωτική δομή πρέπει νά είναι όσο τό δυνατόν πιό άπλή καί άμεσα ελεγχόμενη από τά άτομα πού τήν άπαρτίζουν.

— ΜΗ ΙΕΡΑΡΧΙΚΟΣ γιατί άρνείται τήν ιεραρχία όσο καί τήν λογική τής. Μιά λογική πού έχει σάν βάση τόν χωρισμό σέ διευθύνοντες καί έκτελεστές. Η πάλη ενάντια στην ιεραρχία είναι ένας άγώνας πού πρέπει νά διεξάγεται συνεχώς στό έσωτερικό μιάς οργάνωσης. Αυτό όμως δέν σημαίνει ότι ή άρνηση τής ιεραρχίας είναι καί κάθε μορφής συγκεντρωτισμού. Αυτό πού άρνιόμαστε αποφασιστικά είναι οί έξουσιαστικές μορφές του συγκεντρωτισμού, μέ τό πιό άκραίο παράδειγμα τόν «δημοκρατικό συγκεντρωτισμό», κλπ..

— ΑΝΤΙΔΟΓΜΑΤΙΚΟΣ γιατί απορρίπτει τό σεχταρισμό, τή μονολιθικότητα, καί τή θεοποίηση οποισδήποτε θεωρίας καί φιλοσοφίας. Γι' αυτό καί πιστεύει στην διαλεχτική σκέψη καίάνάλυση, τήν κριτική καί τήν ανάπτυξη πλουραλιστικού καί δημιουργικού διαλόγου, σ' όλα τά επίπεδα λειτουργίας.

— ΑΝΤΙΑΥΤΑΡΧΙΚΟΣ γιατί άρνείται τόν έξουσιαστικό χαρακτήρα τής καπιταλιστικής κοινωνίας πού σφραγίζει κάθε σφαίρα τής άτομικής καί συλλογικής ζωής. Πέρα από τήν οικονομική καταπίεση τά θεμέλια τής καπιταλιστικής κοινωνίας θυθίζονται στην πατριαρχική οικογένεια, στην άλλοτρίωση τής καθημερινής ζωής, στην μή ισόρροπη ανάπτυξη τής κοινωνίας σέ σχέση μέ τή φύση.

Η καλλιέργεια άπελευθερωμένων διανθρώπινων σχέσεων, ή ανάπτυξη του άτομικού καί του συλλογικού αυθόρμητου, ή εμφάνιση ενός προβληματισμού πού θεωρεί τό προσωπικό σάν άξεχώριστη όψη του πολιτικού, καί τό πολιτικό σέ άδιάσπαστη ένότητα μέ τό προσωπικό, είναι στοιχεία πού εμφανίζονται σάν τά βασικά χαρακτηριστικά — ο πυρήνας τών προτάσεων — τών νέων κοινωνικών κινημάτων καί τών επαναστατικών μειοψηγιών στα παραδοσιακά κινήματα.

Αυτά τά χαρακτηριστικά δείχνουν πώς οί επαναστατικές προσπάθειες

από τόν Μάη του '68 καί ύστερα δέν ἀμφισβητοῦν μόνο τίς παραγωγικές σχέσεις τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, ἀλλά ἀντιπαράτιθεται σ' ὅλους τοὺς θεσμούς τῆς ταξικῆς κοινωνίας καί συνεπῶς θίγουν κύρια τίς σχέσεις ἐξουσίας πού ἀναπτύσσονται μέσα στήν ταξική κοινωνία, τήν Ἐξουσία αὐτή καθεαυτή. Ἀπό δῶ ἀπαρρέει ἡ διάχυτη ἀλλά βαθειά ἀντιεξουσιαστική ἐκφραση ἀλλά καί περιεχόμενο τῶν ἐπαναστατικῶν προσπαθειῶν. Συνεπῶς ὁ ἀντιαυταρχικός ὀργανωτικός χαρακτήρας τοῦ Μετώπου εἶναι μιὰ στοιχειώδης ἀναπόκριση πρὸς τὰ κοινωνικά κινήματα, μπορεῖ καί πρέπει νά λειτουργήσει σάν ὁ κοινός παρονομαστής τοῦ Μετώπου μέ αὐτά.

Πῶς καταλήξατε καί γιατί χρησιμοποιεῖτε τόν ὄρο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ;

Γιὰ νά ἐξηγήσουμε πῶς καταλήξαμε στή χρησιμοποίηση αὐτοῦ τοῦ ὄρου, ἄς κάνουμε πρῶτα μιὰ ἀναφορά στήν ἐτυμολογία. «Ριζοσπάστης» σημαίνει νά πιάνεις τὰ πράγματα ἀπὸ τήν ρίζα τους. Καί γιά μᾶς (ὅπως ἀναλύουμε στό ΣΗΜΕΙΟ 3, τέσσερα εἶναι τὰ προβλήματα πού ὁδηγοῦν στίς πύθ βαθιεῖς ρίζες τῆς ταξικῆς κοινωνίας, καί αὐτά βρίσκονται στό πολιτικό προσκήνιο σήμερα. (1) Τό ζήτημα τῆς αὐτονομίας ἢ ἑτερονομίας τῆς κοινωνίας. (2) Τό ζήτημα τοῦ κράτους καί τῆς προμοκρατίας πού ἀσχεῖ. (3) Τό οἰκολογικό πρόβλημα καί ὁ ἀγῶνας γιά μιὰ οἰκολογική κοινωνία. (4) Ἡ ἐλευθερία τῶν διανοητικῶν σχέσεων καί ἡ καταπίεση τῆς σεξουαλικότητος.

Σ' αὐτό τό σημεῖο πρέπει νά κάνουμε δύο παρατηρήσεις. (Α) Πολιτικά κινήματα πού ἀναπτύσσονται στὸν ἄξονα τῆς Νότιας Εὐρώπης (κυρίως Ἰσπανία, Ἰταλία) καί πού ἔχουν παρόμοια συλλογιστική καί στόχευση χρησιμοποιοῦν καί αὐτά τόν ὄρο «ριζοσπάστες». (Β) Οἱ «κοινωνικοὶ φρεῖς» αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων εἶναι τὰ κοινωνικά κινήματα κριτικῆς. Αὐτό ἔχει μεγάλη σημασία ὅταν μιλάμε γιά τό Μέτωπο σάν ὀργανωτικό - πολιτικό σχῆμα. Τό ἀφήνουμε πρὸς τό παρόν παράμερα. Αὐτό πού θέλουμε νά τογίσουμε ἐδῶ εἶναι πῶς, ὅπως στίς ἀρχές του τό σοσιαλιστικό κίνημα ἀντιστοιχεῖ καί ἐκφράζει τίς πολιτικές συλλήψεις τῆς ἐργατικῆς τάξης (στίς ἀρχές του 19ου αἰῶν.), ἔτσι καί τό ριζοσπαστικό κίνημα ἐκφράζει τίς πολιτικές συλλήψεις καί τήν δημιουργία κοινωνικῶν σημασιῶν ἀπὸ τὰ «περιθωριακά» κινήματα κυρίως στή δεκαετία τοῦ '60.

Λέτε πῶς δέν θέλετε νά προσφέρετε μιὰ πολιτική πλατφόρμα ἐτοιμη ἀπ' τὴν ἀρχὴ μέχρι τό τέλος. Παρόλα αὐτά τό κείμενο τῶν 15 σημείων εἶναι ἀρκετὰ λεπτομερειακό καί ἀρκετὰ δεσμευτικό, κυρίως στά σημεῖα πού ἀναφέρονται σέ ὀργανωτικά ζητήματα;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτηση ἀγνοεῖ τέσσερα πράγματα:

ΠΡΩΤΟ πῶς τό κείμενο αὐτό πέρασε ἀπὸ τέσσερις βασικές ἀναδιαμορφώσεις - ἀλλαγές, σὺν τίς ἀπειρες παρατηρήσεις πού ἀκόμα δέν ἔχουν

ένσωματωθεί ή δέν μπορούν νά ένσωματωθούν. Τό κείμενο τών 15 σημείων αποτυπώνει αναγκαστικά μιá στατική εικόνα του προβληματισμού μας.

ΔΕΥΤΕΡΟ όταν είχαμε περιορίσει τή συζήτηση (καί αντίστοιχα τά πολυγραφημένα σημεία πού μοιράζαμε), οί παρατηρήσεις ήταν του τύπου. «Σ' αυτά τά γενικά συμφωνούμε». Ο ουσιαστικός διάλογος ξεκίνησε μόνο όταν τό κείμενο φάνηκε νά αποτελεί μιá ολοκληρωμένη αντίληψη.

ΤΡΙΤΟ τό πρόβλημα του χώρου είναι νά υπάρξει ένα ολοκληρωμένο καί συγκερασμένο έρεθισμα, τή στιγμή μάλιστα πού αυτό πού στοχεύουμε είναι μιá συνολική κριτική του συστήματος. Κρίναμε σκόπιμο πώς είναι προτιμότερο νά κυκλοφορήσει ένα κείμενο «προβληματικό», μέ τήν έννοια ότι πιθανά τό κείμενο νά περιείχε σαθρά συμπεράσματα, λαθεμένες καί άνυπόστατες προϋπαθέσεις, άδιευκρίνιστα σημεία, κλπ., καί νά άρχίσει ή καλόπιστη κριτική νά τό διορθώνει, παρά νά μήν υπάρξει κανενός είδους προβληματισμός. Θεωρήσαμε πώς είναι προτιμότερο νά δημιουργηθούν παρεξηγήσεις καί «φρόδες» σχετικά μέ τίς προθέσεις μας, παρά νά ένισχύσουμε τήν θεωρητική άμορφία καί τήν έλλειψη προβληματισμού στόν αυτόνομο χώρο.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ σέ ένα τέτοιο κείμενο, τόσο περιορισμένο από άποψη χώρου είναι άδύνατο νά δοθούν άκζμα καί ουσιαστικές πλευρές του προβληματισμού μας κύρια ή «χρονική διάστασή» του. Γιά μās ή διαδικασία συγκρότησης του Μετώπου είναι μακροχρόνια. Τό Μέτωπο πρέπει νά δημιουργηθεί μέ διαδικασίες μόνο μέσα από τά κοινωνικά κινήματα καί μόνον έφ' όσον αυτά τά κινήματα έχουν φθάσει σ' ένα όρισμένο βαθμό ανάπτυξης. Σ' ένα κείμενο «καταστατικών προτάσεων» είναι άδύνατο νά αναφερθούν αυτές οί απόψεις μας. Σέ τέτοιου είδους κείμενα θεωρούνται όρισμένα πράγματα σάν δεδομένα (πχ. ότι υπάρχουν οί δυνατότητες γιά ένα ριζοσπαστικό έλευθεριακό μέτωπο καί έχουν ολοκληρωθεί οί πρωταρχικές διαδικασίες γιά κάτι τέτοιο). Τό μοίρασμα του κειμένου ήταν μιá πράξη πρωθύστερη. Έκτός από τούς τρείς προηγούμενους λόγους πού αναφέραμε υπάρχει καί ένας τέταρτος παράγοντας πού δικαιολογεί αυτό τό πρωθύστερο σχήμα. Τό κείμενο λειτουργήσει καί λειτουργεί σάν έσωτερικό σημείο αναφοράς γιά όσους συμμετέχουν σ' αυτή τήν πρωτοβουλία. Αύτοί λοιπόν οί τέσσερις παράγοντες, πού είτε δικαιολογούσαν είτε επέβαλαν τήν πρωθύστερη προβολή πρώτα τών 15 σημείων καί ύστερα του προβληματισμού πού τά γέννησε, έγινε αίτία γιά πολλές παρεξηγήσεις, κύρια σχετικά μέ τίς προθέσεις μας γιά τήν από τά πάνω ή από τά κάτω σύγκρουση αυτού του Μετώπου. Ναμίζουμε πώς μέ αυτές τίς εξηγήσεις, τά έρωτηματικά τών φίλων άπαντούνται.

Ποιά είναι ή διαδικασία πού κατά τήν γνώμη σας πρέπει νά ακολουθεί;

Γιά τό πώς πρέπει νά δικαιολογηθεί ένα τέτοιο Μέτωπο καί κυρίως ποιά θά είναι τά πολιτικο - οργανωτικά χαρακτηριστικά του, έχουν έκφραστεί δυό διαφορετικές απόψεις.

Καί οἱ δύο ἀπόψεις συμφωνοῦν πῶς ἡ συγκρότηση τοῦ Μετώπου εἶναι μιὰ ἀρκετά μακροχρόνια διαδικασία πού θά ἐπιτελεστεῖ μέσα στό κοινωνικά κινήματα καί μόνο ἐφ' ὅσον ὑπάρξει καί ολοκληρωθεῖ αὐτή ἡ διαδικασία θά πρέπει νά δημιουργηθεῖ τό Μέτωπο.

Οἱ ἀπόψεις ὅμως ἀποκλίνουν σχετικά μέ τό τί θά εἶναι τό Μέτωπο τελικά καί συνακόλουθα διαφωνοῦν γιά τό πῶς πρέπει νά φτιαχτεῖ ἕνα πέτοιο Μέτωπο. Ἡ 1η ἀποψη πρεσβεύει πῶς τό Μέτωπο δέν θά πρέπει νά ἔχει καμιά ιδιαίτερη ὀργανωτική ὑπόσταση ξεχωρη ἀπό τά κοινωνικά κινήματα, ἀλλά νά ἀποτελεῖ τήν ἔκφραση ἐνός περισσότερο ἢ λιγότερο μόνιμου συντονισμοῦ ἀνάμεσα στό κοινωνικά κινήματα.

Ἡ 2η ἀποψη θεωρεῖ πῶς τό Μέτωπο θά πρέπει νά ἔχει ιδιαίτερη ὀργανωτική ὑπόσταση, πῶς θά πρέπει νά εἶναι κάτι παραπάνω ἀπό τό ἄθροισμα, τή συμπαράταξη καί τό συντονισμό αὐτῶν τῶν κινήματων. Σύμφωνα μέ τήν 2η ἀποψη, τό Ρ.Ε.Μ. πρέπει νά συμβάλλει ἐκτός ἀπό τόν συντονισμό τῶν κοινωνικῶν κινήματων στήν μορφοποίηση καί ἀνάπτυξη μιᾶς ἢ περισσότερων ἀπόψεων πάνω στή συνολική ἀντιπαράθεση ἀπέναντι στή ταξική κοινωνία. Ἡ 2η ἀποψη δέν ἀγνοεῖ ἐπίσης πῶς στή περίπτωση πού τό ἐπαναστατικό κίνημα ἀναπτύσσεται μέ ταχύτητα, τέτοιες ὀργανώσεις μποροῦν νά γίνουν ὄχι μόνο οὐραγοί τοῦ κινήματος, ἀλλά καί τροχόπεδη του. Ἡ 2η ἀποψη θεωρεῖ ἐπίσης πῶς στίς περιόδους πού τό κίνημα βρίσκεται σέ ἄνοδο πρέπει τό Μέτωπο νά αὐτοδυναμίζεται μέσα στό κίνημα καί νά ἀνασυγκροτεῖται σέ περιόδους πού τό κίνημα βρίσκεται σέ κάμψη.

Ὅπως γίνεται φανερό καί ἀπό τό καίμενο τῶν 15 σημείων, τισσόμαστε ἀνεπιφύλακτα μέ τήν 2η ἀποψη. Βέβαια πρέπει νά διευκρινήσουμε πῶς ἀκόμα καί στό ἄτομα ἢ τίς ομάδες πού συμμετέχουν σ' αὐτή τή προσπάθεια ὑπάρχουν διαφωνίες πάνω στήν ἀκολουθητέα ταχτική. Ἄλλοι πιστεύουν πῶς πρέπει νά ὑπάρχουν ομάδες πρωτοβουλίας γιά τό Ρ.Ε.Μ. καί νά ἐμφανίζονται σάν τέτοιες, καί ἄλλοι ζητοῦν νά ὑπάρχει ἁπλῶς ἕνας χαλαρός συντονισμός μέ βάση τή ζύμωση καί τό διάλογο γύρω ἀπό τήν ἰδέα ἐνός ριζοσπαστικοῦ μετώπου.

Ἡ συνέχεια τῆς συζήτησης στό Ρεμάλι 2

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ»

Ζωοδ. Πηγής 17, τηλ 36 39 930

ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

- Μ. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ Ζωϊκότητα - Άνθρωπότητα
Μ. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ 'Η Παρισινή Κομμούνα κ' ή 'Ιδέα του Κράτους
Μ. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ Φεντεραλισμός, Σοσιαλισμός, Άντιθεολογισμός
Μ. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ Κρατισμός και Άναρχια
Μ. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ Για ένα Άντιεξουσιαστικό Σοσιαλισμό
Π. ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ Προς τους Νέους
Ρ. ΡΟΚΕΡ Άναρχισμός και Άναρχοσυνδικαλισμός
Π. ΖΟΖΕΦ ΠΡΟΥΝΤΟΝ 'Ιδιοκτησία και 'Επανάσταση
Μ. ΣΤΙΡΝΕΡ 'Ο Μοναδικός και τό Δικό του
Ε. ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ Χωρίς Έξουσία
Κ. ΚΑΦΙΕΡΟ Σύνοψη του «Κεφάλαιου»

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΣΚΕΨΗ

- Ρ. ΒΑΝΕΓΚΕΜ 'Η Βίβλος των Ήθωνών
Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ Αθρομητισμός και 'Οργάνωση
Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ 'Η Οικολογία κι ή 'Επαναστατική Σκέψη
Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ 'Ιεραρχία και Κυριαρχία
Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ Τά Όρια της Πόλης. 'Η διαλεκτική της ιστορικής ανάπτυξης των πόλεων
ΚΟΝ - ΜΠΕΝΤΙΤ Τό Μεγάλο Παζάρι
Α. ΚΑΜΓ Ούτε Δήμιοι Ούτε Θύματα
Α. ΧΑΞΛΕΥ 'Επιστροφή στον Θαυμαστό Νέο Κομο
Φ. ΠΕΡΑΜΑΝ 'Η Άναπαραγωγή της Καθημερινής Ζωής

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΛΕΞ. ΚΟΛΛΟΝΤΑΓ' 'Ο Έρωτας των Έργατριών Μελισσών

ΣΕΙΡΑ ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΓΕΛ

- ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΓΕΛ ΟΙ Άλγτες του Παρισιοῦ καί του Λονδίνου
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΓΕΛ Στίς Φάμπρικες του Γουήγκαν Πάιαρ
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΓΕΛ Κρατήστε Σφιχτά τόν Μικροαστισμό σας
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΓΕΛ Στη Σκιά του «1984»
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΓΕΛ 'Η Φάρμα των Ζώων
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΓΕΛ Φόρος Τιμής στην Καταλωνία

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

- ΟΛΙΒΙΕ - ΛΑΝΤΑΟΥ 'Η GPU στην Ισπανία
ΙΣΟ Καπιταλισμός και Πάλη των Τάξεων στην Πολωνία '70 - 80

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

- ΑΛ. ΜΕΛΤΣΕΡ Τό Άναρχικό Κίνημα στην Κίνα
ΑΛ. ΜΕΛΤΣΕΡ Άντίσταση δίχως Σύνορα.
ΝΕΤΣΑΓΙΕΦ 'Η Κατήχηση του Έπαναστάτη
ΑΜΠΕΛ ΠΑΖ Ντουρούτι: 'Η Κοινωνική Έπανάσταση στην Ισπανία (1896 - 1936) Τόμοι Α' - Β'
ΝΤΑΝΙΕΛ ΓΚΕΡΕΝ 'Ο Άναρχισμός
ΟΙ «ΙΣΒΕΣΤΙΕΣ» της ΚΡΟΝΣΤΑΝΔΗΣ

υπεύθυνος σ.τ.ν.

Π. Βασιλακίου του λου

Ακαδημίας 62